

ASTRO-THEO-LOGIE

(Astrologie a Bůh)

5. seminář ing.J.Popelky

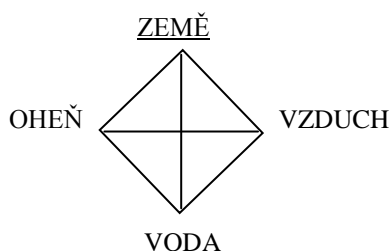
ZEMĚ

Dům techniky OV-Mar.Hory 7.2.2004

Na úvod bych řekl pár organizačních poznámek: Od minulého semináře se udály určité věci, takže jsem se rozhodl, že dnes si uděláme jeden seminář, příště bude další seminář a potom tento kurz ukončuji. Zjistil jsem, že úkoly (které jsem si dal a které jsem formuloval během prvního semináře) nezrealizuji, alespoň ne ve fyzické Ostravě, spíše na něj. jiné úrovni. Zjistil jsem tu věc, že to, co mi připadá velice jednoduché (to znamená realizaci vyššího Já - realizaci Boha) a myslím, že to je celkem jednoduché pro každého člověka, ale zjišťuji, že tomu tak není. Mé číslo mobilu je 603 869 814 a jestliže ten, kdo má zájem (a každý by měl mít zájem na svém duchovním růstu a měl by pracovat sám na sobě) v rámci své duch. cesty a duch. praxe bude mít něj. dotazy, může mi zavolat, můžeme se někdy sejít a pokud budu moci, můžeme se o tom pobavit. Zjistil jsem, že forma, kdy stojím u tabule a přede mnou je 20 lidí, nikam nevede. Lepší to bude spíše takovou něj. soukromější cestou. Tolik na úvod.

V 1. semináři jsme se věnovali tomu, Kdo je to Bůh, jak je přítomen v člověku, 2. seminář jsme věnovali Bohu a Jeho tvorbě, 3. seminář byl věnován živlu ohni a živlu vzduchu, minulý seminář byl věnován živlu vodě, zbývá nám si popovídat a prodiskutovat živel země (poslední ze čtyř živlů), což se pokusím dnes a hned předesílat, že hodně navážeme na seminář č.2, který byl věnován Bohu a Jeho tvorbě. Mnoho věcí si znovu zopakujeme a jenom doplníme o něj. dílčí záležitosti.

Opět vyjdeme z našeho jednoduchého schéma:



Živel: ZEMĚ

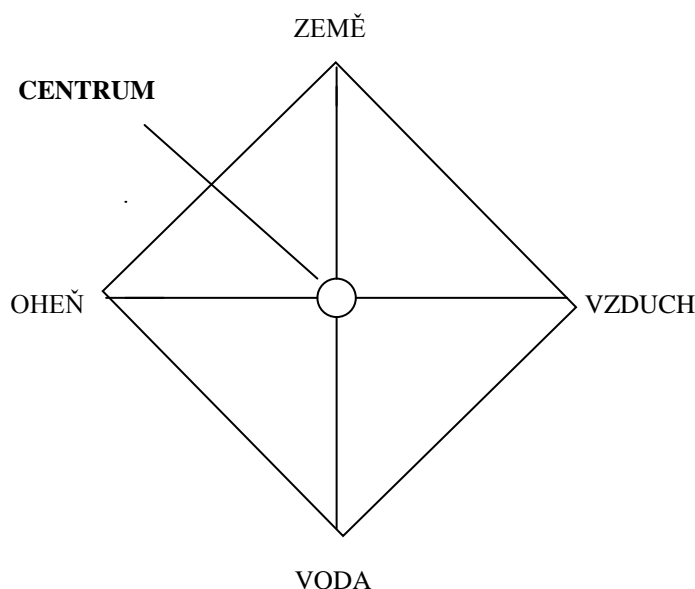
Čeho si hned všimnete na tomto schématu? Není náhoda, jak jsou tyto čtyři živly v tomto schématu nakresleny. Všechno má svůj důvod a význam. Všimnete si, že země je nahoře. A v tom právě vidíte specifičnost živlu země, že je nahoře. Co nám symbolizuje tato skutečnost, že živel země v tomto obrázku je na vrcholu? Musíte si všimnout takových jednoduchých věcí, prostě vše má svůj význam, všechno něco symbolizuje. První, co by vás mohlo napadnout je to, že např. ve srovnání s horolezectvím - dostat se nahoru, to stojí hodně úsilí, že?

Ale druhá věc: Pokud se něco nachází zcela na vrcholu, tak takové něco je nejvíc pozorovatelné. Když je něco úplně nahoře (někde na kopci), má tendenci k tomu, aby si to někdo uvědomoval. Je to jakoby vyvýšeno, čili je to nejvíc viditelné, nejsnázeji uvědomitelné, je to nejvíc patrné. Už jen z tohoto samotného schématu začneme tušit, že **živel země jako takový symbolizuje proces, kdy se někdo chce stát co nejvíce pozorovatelný, čili když někdo chce, aby si byl někým uvědomován, když někdo se chce stát maximálně konkrétní.** Dnes budu hodně používat slova: konkretizace, externalizace ve významu zvnějškovění. Aby došlo k tomuto procesu - být konkrétní, být co nejvíce patrný, musí dojít k jedné věci: **Každý dotyčný, který chce být takto konkrétní a vytvořit situaci, aby si byl někým co nejvíce uvědomován, tak musí dojít k jedné věci a sice tento dotyčný musí vystoupit sám ze sebe směrem ven.** Berte to jednoduše. Když budete sami doma, ve svém bytě, mezi čtyřmi stěnami, tak nikdo ani nemusí vědět, že existujete. Ale pokud budete mít potřebu být něj. způsobem konkrétní, jinými slovy: Aby vás někdo bral na vědomí, tak musíte svůj byteček opustit a z tohoto bytu musíte jít někam ven na ulici, kde budete potkávat lidi a teprve tehdy si můžete být někým uvědomován. To je velice důležitý princip: Jestliže chcete být pro někoho vnímatelní, musíte sami ze sebe vystoupit a nastoupit cestu směrem ven.

Vidíte, že proces, když se někdo snaží zviditelnit a sám sebe zkonkretizovat, je úplně to samé, jako proces externalizace (zvnějškovění). To samé jako působit ze sebe směrem ven. Každý člověk (či jakákoliv živá bytost), který spočívá jenom sám v sobě, nedá ze sebe najevo své myšlenky, své emoce a tím pádem není ani schopen vykonat něj. skutky, tak taková bytost jakoby ani nebyla (neexistovala) a v podstatě není vůbec hodna toho, abychom jí věnovali pozornost. A my jí ani věnovat pozornost nebudeme, proč taky, že? To je v podstatě živá mrtvola. To je velice důležité si uvědomit, že jestliže někdo chce být vnímatelný, chce být konkrétní, tak je to současně to samé, že ten člověk (ta bytost) musí mít potřebu externalizace, čili že se musí snažit působit směrem ven.

Pokud si vzpomínáte na 3. seminář, kdy jsme hovořili o živlu oheň, řekli jsme si, že živel oheň symbolizuje tvůrčího Ducha v člověku. Když jsme se bavili o tomto tvůrčím Duchu, bylo řečeno, že zdroj Života je ve středu, protože ve středu je Duch. To, co nás (a cokoliv jiného) činí živými, je Duch. Zdroj Života nesmíte hledat nikde jinde, než v Duchu. Není to ve vašem těle, ve vaší hmotě, není to ve vašich emocích, není to ve vašich myšlenkách, zdroj Života je přímo ve vašem Duchu a to je ta tragédie, že skoro nikdo nezná svého Ducha a nikdo pro to nic nedělá, aby Ho poznal, nebo si myslí, že pro to něco dělá a přitom nedělá vůbec nic. Tento Duch v člověku (nebo v čemkoliv jiném) je Život Sám. Duch = Život. Oheň jako takový symbolizuje Ducha, tento Duch je To, co cokoliv a kohokoliv oživuje, protože Duch je to samé jako Život a tento Duch se nachází v srdci a řekli jsme si, že srdce máte chápat jako centrum - střed. Vy říkáte: Bůh je v srdci, ale tím srdcem máte na mysli, že Bůh (nebo-li

Duch) se nachází v samotném centru (středu) vaší bytosti. Takže v tomto schématu je to centrum v bodě, kde se tyto dvě úhlopříčky protínají, což je zde:



Zdroj Života je vždycky přesně v tomto centru. Vysvětloval jsem vám posledně a schválně jsem to zdůraznil, že i když oheň jako takový z těchto čtyř živlů je ten, který má na starosti symbol Ducha a tento oheň může mít relativní úroveň u každého člověka. Oheň vám ukazuje vaši schopnost si tohoto Ducha uvědomovat. Já sice hovořím, že Oheň = Duch, ale vycházím z tohoto předpokladu, že si někdo naprosto jednoznačně uvědomuje svého Ducha. To znamená, že tento Oheň je to samé jako Skutečnost v tomto centru. Je jasné, že jestliže potkáte člověka, který si neuvědomuje svého Ducha (své srdce), tak toto spojení je přerušeno a tento oheň je prapodivný. Ale když se nyní bavíme o těchto koncepčních věcech, tak předpokládám, že tento Oheň je to samé jako Duch ve středu, to znamená, že člověk nebo někdo si naprosto jasně uvědomuje svého Ducha.

Říkal jsem, že když někdo chce být konkrétní, vnímatelný někým jiným, tak je to to samé jako proces externalizace, čili zvnějškování, čili někdo musí vystoupit sám ze sebe (první myšlenka, kterou jsem zde konstatoval). Druhý krok, který jsem učinil, je: **To, co je v nás živé, nebo to, co nás oživuje, je náš Duch, Který se nachází přímo v centru naší bytosti a to je důležité, že v tomto obrázku toto centrum je tam, kde se protínají tyto dvě úhlopříčky.** Víte proč? Protože když upažím, tak tady také mohu udělat dvě úhlopříčky a to centrum je uprostřed. Takže tam, kde se protínají dvě úhlopříčky, je vaše centrum, kde musíte hledat svého Ducha. Jestliže Duch je Ten, Kdo vás oživuje (a je to Život Sám) a nachází se v centru - ve vašem srdci, tak další věc je to, že jsme si řekli, že toto centrum (tento Duch) je to nejvnitřnější. Nic niternějšího neexistuje, než Duch. Jestliže Duch (Život), Který je to nejniternější v každém z

nás, se chce nějak projevit, tak jakým směrem to může udělat? Směrem ven. Protože jestliže On Sám je to nejniternější v nás a pokud chce tedy něco činit, už nemůže jít víc do hloubky, protože On je tou Hloubkou, On je ta Niternost Sama. On má jediný prostor, kde může působit a to směrem ven. Tato přednáška by se dala říct jednou větou. Já používám mnoho slov o jedné jednoduché skutečnosti.

Víte, co znamená být ve středu? V centru? V okamžiku, když se octnete v centru, ve středu, v bodě, tak se octnete ve stavu Jednoty. A když se někdy dostanete do stavu Jednoty, tak zjistíte, že budete existovat jenom vy sami, že v Jednotě není nikdo jiný, než vy. Protože kdyby tam byl ještě někdo jiný kromě vás, tak už to není stav Jednoty, už je to stav duality. Čili octnout se v samotném centru své bytosti (čili přímo ve svém srdci) znamená, že se octnete naprosto absolutně sami. Zde máte důležitý závěr: Člověk, který se bojí samoty, nemůže poznat nikdy svého Boha. Všichni lidé, nebo ti, které jsem v životě potkal, jsou v partnerských vztazích (samozřejmě velkou roli zde hraje sexualita), ale většinou u lidí hraje velkou roli strach ze samoty, nechtějí být sami. Ten, kdo se bojí své samoty, tak nemůže poznat Boha, protože setkat se s Bohem znamená se dostat do stavu maximální samoty. Je to ale velice příjemná Samota, ono to možná zní smutně, ale kdybyste měli zkušenost této Samoty, tak už byste nechtěli zažívat nic jiného, než tuto nádhernou Samotu.

Opakují: Nacházet se v tomto centrálním bodě znamená, že se ocitáte ve stavu Jednoty, kdy existujete pouze vy sami a kromě vás již neexistuje nic jiného.

Psal jsem takovou úvahu - pojednání o kráse pro jednoho člověka a tam jsem musel konstatovat jednu zásadní skutečnost: Všechny ideje, které existují (a těchto idejí může být nepřeberné množství), pocházejí pouze z jediné Ideje a všechny tyto ideje popisují pořád jednu jedinou Ideu. Nenechte se zmást. Jestliže existuje taková idea jako je blaženost, radost, štěstí, krása, láska, to všechno jsou jenom různé názvy (a slova), které popisují jedno a to samé. A když vám tady dneska říkám, že existuje něj. proces externalizace, konkretizace, tak to je zase pořád to samé. Všechna slova v podstatě pořád popisují jenom jedno jediné Slovo a jednu jedinou Skutečnost a čím více se někdo blíží do svého centra, ke svému Duchu, tak si to čím dál více zřetelněji uvědomuje. Já říkám: Duch, Život, Duch = Život, říkám centrum, střed. Prosím vás, Duch, Život je tento Střed. Ne že Duch (Bůh) je ve vašem centru, Bůh přímo tím centrem je, **On je Centrum vaší bytosti, ale většinou není Centrum vaší pozornosti**, protože lidi mají na starosti jiné zájmy, než sledovat Toho, Který jim dává Život. To, co by mělo být nejvyšší (u lidí), je u lidí právě na posledním místě. Tak jsou vděční svému Tvůrci. Takže Bůh, ne že je v centru, Bůh je přímo tím Centrem.

Když budete v tomto bodě, tak se octnete ve stavu Jednoty, Bůh je přímo tou Jednotou. Být (stát se Bohem) znamená: Stát se Jednotou. Zjistíte, že kromě Boha nic neexistuje. Všechno je Bůh. Všechno je Božské. Jenom člověk má tu

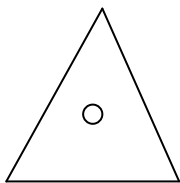
schopnost, že z Božského je schopen vytvořit d'ábelské. Takové má dneska člověk schopnosti.

Upřesním to: **Octnout se v tomto bodě, čili dostat se do stavu Jednoty, znamená - stát se Duchem (Bohem), Který ještě nezačal působit, je to Bůh (Duch), Který ještě nezačal tvořit. Bůh předtím, než začne tvořit, tak se vždycky nachází zde - v centru, protože On přímo tím Centrem je.** V tom je ten problém, proč se neustále opakuji, protože pořád říkám jedno a to samé, pouze jinými slovy. Ó, jak to bude krásné v duchovním světě, když si člověk jenom pomyslí a každý mu bude rozumět, nebude potřebovat slova. **Pokud je Duch (Bůh) v Jednotě, správně by mělo být řečeno, že Duch (Bůh) je přímo touto Jednotou, nemůže být nikým spařen.** Je to logické nebo ne? Proč nemůže být nikým spařen?

Odpověď posluchačky: Není zhmotněn.

J.P. Vy jste to řekla správně, ale já ještě nepotřebuji o té hmotě mluvit, ale řeknu to samé: Říkali jsme si, že když je někdo v Jednotě, tak je jen On Sám. Kým by mohl být spařen, když nikdo jiný neexistuje? A v Jednotě ani nemůže nikdo jiný existovat, protože o tom je Jednota, tam je pouze jenom Jeden. A tím je Bůh. Protože Bůh přímo tou Jednotou je. Dneska si to povíme, je to pouze hypotetický stav. Když říkám takovou myšlenku, když Bůh, než začal tvořit. **Nebyl stav, kdy by Bůh netvořil. Takový stav je nemyslitelný.** Ale aby jsme si objasnili určité záležitosti, a abych mohl hovořit o určitých myšlenkách, idejích, tak musím zde dávat nějaké předpoklady. Takže ten stav Jednoty, kdy je jenom nějaké Jedno (a tím Jedním je Bůh), to je stav, kdy Bůh, než začal tvořit, kdy Bůh byl jenom On Sám a jiná skutečnost neexistovala. Takže stejně také vy, až se jednou setkáte se svým Duchem (s Bohem) a plně se s Ním ztotožníte, tak zjistíte, že kromě vás nikdo jiný neexistuje.

Jestli si vzpomínáte, když v 1., 2. a 3. semináři jsem říkal, že toto Jedno, tento stav Jednoty (a to je axiom) je automaticky trojjediné:



Vzpomínáte si? Říkal jsem, že to je axiom, princip, že každé Jedno je trojjediné. Neexistuje nějaké Jedno, které by nebylo současně trojjediné. Každá Jednička má zákonitě tři aspekty. Proto všechna náboženství, když hovoří o Bohu (Duch), tak vždycky hovoří o třech aspektech. Brahma - Višnu - Šiva, říkali indové. Křesťani říkají: Bůh-Otec, Bůh-Syn, Bůh-Duch Svatý. My budeme mluvit trošičku více česky, řekneme: Láska, Moudrost, Vůle. To jsou tři Skutečnosti, které se pojí k této centrální Bytosti. Tato centrální Bytost má okamžitě tři aspekty, má Lásku, Moudrost a má Vůli (jinými slovy: Moc). A to jsou ty paradoxy, které existují v duchovním světě, že i když tyto tři aspekty této

centrální Skutečnosti (Bytosti) jsou všechny stejně důležité (nemůžete říct, že vaše noha je více důležitější než vaše ruka a naopak, že vaše ruka je důležitější než vaše noha; všechno má svou důležitou funkci a všechno se vzájemně podmiňuje), takže Lásky, Moudrost a Vůle jsou tři "Končetiny" Boha. A On potřebuje každou z těchto tří Končetin. Takže nemůžete říkat, že Lásky je víc než Moudrost nebo že Moudrost je více než Lásky atd., všechny mají stejnou významnost.

Nedávno mě napadla taková věc: Člověk chodí po světě, má nějaké problémy, chtěl by něco udělat, vyřešit je atd., a mnohdy, když řešíte své problémy a zjistíte, že je nemůžete vyřešit, protože vám k tomu schází prostředky a různé nástroje (většinou ty prostředky jsou finančního rázu, že? Většinou ty prostředky jsou ty papírky, že?). Těch je strašně málo a proto mnoho věcí nemůžete řešit ve svém životě. A já jsem si uvědomil, že tento Tvůrce, Kterého nazýváme Bůh, stvořil celý vesmír, moře, lidi, zvířata, rostliny, to všechno On vytvořil, a On měl jen tři prostředky - Lásku, Moudrost a Vůli. A Sebe a nic jiného neměl. Není to krásné? K tomu všemu, co nás obklopuje, mu stačily tři nástroje: Lásky, Moudrost a Vůle. Neměl žádnou motyku, žádný krompáč, neměl dokonce ani ruce, ani nohy, a všem dal ruce i nohy, i tu motyku, když budou chtít. Zamyslete se nad tím. **Pokud jste schopni v sobě vyvinout dostatečně velkou Lásku, pokud jste schopni se dostat k dostatečně velké Moudrosti a pokud jste schopni v sobě vypěstovat (vyvinout) dostatečně silnou Vůli, tak můžete stvořit cokoli. Nepotřebujete žádné jiné prostředky.** Musíte být dokonalý (jak říkal Ježíš) jako váš Otec na nebesích. To znamená, že musíte být schopni fungovat tak, jak fungoval On. Neměl peníze, neměl žádnou pilku, kterou by mohl něco nařezat, On měl jenom Lásku, Moudrost a Vůli. A podívejte se, co je kolem nás.

Takže všechny tři aspekty (Lásky, Moudrost a Vůle) jsou stejně důležité. Současně jsem vám také vysvětloval (a to je paradox), že u Boha je Lásky ta nejdůležitější. To je přesně to samé, že všichni jsme si rovni, ale někteří jsou si rovnější. Používám mnoho slov, ale pořád se bavím o jedné Skutečnosti a to je Lásky. Protože ne že u Boha (Který má Moudrost, Vůli a Lásku) Lásky je ta nejdůležitější, Bůh je přímo touto Láskou. A tady právě docházíme k Božským paradoxům. Bůh je Jednotou, Bůh je Láskou, ale co to znamená - Lásky? Milovat? Co z toho vyplývá? Když budete sami, koho budete milovat? Jakou lásku budete zažívat, když budete sami?

Odpověď posluchačky: Sebelásku.

J.P.: To nejde. Protože i sebelásky je to, že musí někdo jakoby sám se ze sebe vyčlenit a obrátit pozornost na sebe sama. I ta sebelásky vyžaduje stav duality, že je někdo, kdo jakoby sám se ze sebe vystoupil a obrátil pozornost zpět ke svému původu. To máte to samé, jako onanie. Když někdo provádí tyto záležitosti, tak stejně, i když je fyzicky sám, tak ve své představivosti se s někým fyzicky miluje. To je přesně to samé.

Takže vidíte ten paradox, že když Bůh je Jednota a když Bůh je Láska, tak současně Láska nemůže být zažívána v podmínkách, kdy jste sami. Láska může být zažívána pouze tehdy, když je někdo a ještě někdo a tato Láska může být sdílána. Láska automaticky předpokládá stav nebo situaci, kdy Láska může být s někým sdílána. Nemít možnost sdílet Lásku, víte co to znamená? Že Láska nemůže existovat. Zamyslete se: Bůh je Jednotou, čili stav, kdy je jenom On Sám, Bůh je současně Láska a přitom Láska nemůže být, když je Sám. Vždyť to se popírá. Takže vidíte jednu věc: Jestliže Bůh je Láska a Láska musí být sdílána, tak jaká bude hlavní snaha Boha? Představte si, že Bůh je Sám, Jeho Srdce přetéká Láskou a neexistuje nikdo, s kým by tu Lásku mohl zažívat (nemohl Ji sdílet). **Tak o co bude v první řadě usilovat tento Bůh, když je Sám? Jediná věc Ho bude zajímat: Musí učinit (vytvořit) někoho, aby nebyl Sám, aby byl někdo, s kým může sdílet Svoji Lásku. A tady máte vysvětleno, proč Bůh tvoří, proč Bůh nezůstal Sám, proč Bůh stvořil Svě stvoření a neustále tvoří.** Protože Bůh, Který je Láska (a Láska musí být sdílána), nemůže být stav, že Bůh si bude někde ležet a starejte se, proč bych něco dělal, vždyť Já Jsem v Blahu. Ne. Být v Blahu - znamená - Milovat. A mít možnost Milovat - tak musím být Já a ještě někdo. Takže Bůh prostě musel tvořit, protože kdyby netvořil, tak by zůstal jenom On Sám a když by zůstal jen On Sám, tak nemůže Milovat, nemůže zažívat Lásku a protože On je tou Láskou, tak by nemohl zažívat Sám Sebe, On by přestal existovat. Uvědomte si to. Všichni, jak tady jste, jste důsledkem procesu Lásky (nebo něj. procesu, který inspirovala Láska). A pokud jsou lidé (a není jich málo), kteří ve svém srdci neprožívají Lásku, tak zapomněli na důvod, proč zde jsou, proč vznikli. Zapomněli na svého Tvůrce, protože Tvůrce nás všech je LÁSKA a abychom se mohli nazývat dětmi tohoto Tvůrce, tak bychom museli být taky Láskou a museli bychom v sobě zažívat Lásku. **Tehdy, když máte ve svých srdcích Lásku, tak tehdy se stáváte opravdovými dětmi vašeho opravdového Tvůrce, protože vaším Tvůrcem byla LÁSKA. Váš rodič je LÁSKA. A člověk, který Lásku nemá v sobě, nezažívá Ji, tak opustil své Rodiče. Nezná své Rodiče.**

Vysvětlili jsme si, proč Bůh nemůže existovat bez stvoření a procesu tvorby jako takové. Kdyby Bůh neměl možnost "obcovat", tak je bez Lásky. A když Bůh je Láska, tak by byl Sám bez Sebe a to by byl určitě nepřičetný, kdyby byl Sám bez Sebe. A můžete si to ještě vyšperkovat: Když vám řeknu: Ne, že Bůh je Láska, **Bůh je nekonečná Láska**, což je důležité. Bůh není jenom taková obyčejná Láska, Bůh je nekonečná Láska. A tím pádem Jeho potřeba tuto Svou Lásku s někým sdílet je nekonečně velká. Jednou, až se rozhodnete hledat Boha a jednou, až začnete Boha vyciňovat a uvědomovat si Ho ve své duši, ve svém srdci, tak zjistíte jednu věc: **Člověk nehledá Boha proto, že člověk chce hledat Boha, člověk hledá Boha proto, protože samotný Bůh člověka ponouká k tomuto hledání, protože samotný Bůh jakožto nekonečná Láska, neustále naprosto roztoužený očekává náš příchod k Němu. Člověk nikdy nemůže**

tak silně toužit po Bohu jako Bůh touží po člověku. Až jednou budete mít tento prožitek - setkání s Bohem, tak mi dáte za pravdu. **Veškeré hledání člověka (co se týká Boha nebo duchovna) je vždycky inspirováno Bohem, protože Bůh je nekonečná Láska a Bůh netrpělivě očekává, až se přestaneme zabývat záležitostmi našich každodenních životů a začneme se zabývat Jím.**

Bůh je nekonečná Láska a tento Bůh má nekonečnou potřebu se sdílet s jinými bytostmi. Z toho všeho, co bylo řečeno, tento Bůh musí udělat tedy co, když je ve stavu Jednoty (a v centru)? On musí z tohoto centra vystoupit ven. A proč ven? Dnes jsem říkal, že Bůh je to nejhlubší Nitro, On hlouběji nemůže jít, On už je v té maximální hloubce, čili kterým směrem On může jít (působit)? Pouze ven, nikde jinde. Takže chápete, když uslyšíte slovo - externalizace (zvnějškovění), o čem to je?

Odpověď posluchačky: Vystoupení z Jednoty.

J.P. Je to o Lásce. Protože to vystoupení už je důsledek Někoho, Kdo je Láskou, důsledek toho, že tato Láska chce být sdílena a protože je jenom On Sám, tak musí něco pro to udělat, aby nebyl Sám a když chce něco pro to udělat, tak je to automaticky to samé, že musí Sám ze Sebe vystoupit, protože do Sebe vstoupit už nemůže, hlouběji už nemůže jít. Takže pochopte - externalizace, Jednota, centrum - to jsou jen různá slova o jednom a tom samém.

Chci zdůraznit: Z toho, co jsem dnes dosud řekl, vyplývá jeden důležitý poznatek: Bůh je věčný a jestliže Bůh je Láska, je ta Láska věčná? Je. A jestliže Láska obnáší situaci, že musí být s někým sdílena, protože jinak by ta Láska nebyla, je ten proces sdílení věčný? Je. A z toho vyplývá jedna věc: **Nikdy nebyl a nikdy ani nebude stav, že by byl Bůh a nebylo stvoření. Stvoření je stejně tak věčné jako Bůh Sám.** To je důležité si uvědomit. Je to logické? Kdyby byl Bůh bez Svého stvoření a bez procesu tvorby, tak by nemohla být Láska, protože Bůh tou Láskou je, tak by On nemohl existovat. Takže stvoření a proces tvorby jsou stejně věčné jako Bůh Sám. A řekli jsme si, proč tomu tak musí být. Jelikož Bůh je to nejnějnější, nic nitejnějšího než je Bůh, neexistuje, takže i kdyby Bůh chtěl působit směrem dovnitř, tak to nejde. Bůh, pokud chce působit, tak má jedinou možnost a sice směrem ven. Z toho je obrovský závěr: **Když se nesnažíte Sebe Sama zviditelnit svými emocemi, svými myšlenkami, svým konáním, tak jste v podstatě mrtví brouci, protože tím pádem nemáte Lásku. Láska má neustále potřebu se zviditelnovat, čili vystupovat Sama ze Sebe směrem ven.** Složitě jsem dospěl k takovému jednoduchému závěru a pokračuji dále: Když Bůh je motivován Svou Láskou a začne působit směrem ven, k čemu dochází? Dochází k velice zásadním dvěma skutečnostem (nezlobte se na mne, musím používat lidská slova, takže to bude možná trochu kostrbaté):

1. Již na začátku dnešního semináře jsme si řekli, že proces zvnějškovění (externalizace, vystupování sama ze sebe směrem ven) je to samé jako když se někdo snaží zviditelnit, být čím dál konkrétnější. Vy to zatím netušíte a ani si to

neuvědomujete, ale my se pořád bavíme o tom (mimo jiné), když budete někdy přemýšlet nad svým horoskopem a podíváte se na planety, které máte v zemských znameních, tak medituje nad tím, co zde dnes padlo. Každá planeta, kterou máte v zemském živlu, se snaží právě být čím dál konkrétnější, chce být čím dál více zviditelněna (tato kvalita), abyste v životě mohli zažívat čím dál více Lásky. Všimněte si (to jsem zatím nenaznačil), že ten, kdo se zabývá astrologií a uslyší živel země, tak automaticky v něm vzniká myšlenka, že se to týká hmoty. A všimli jste si, že dneska ještě vůbec slovo hmota nepadlo? Neříkal jsem nic o hmotě. Protože **živel země o hmotě nemluví**. Takže jestliže někdo dává zemská znamení do souvislosti s penězi, kariérou a takovými věcmi, tak to není vůbec pravda.

Proces externalizace je to samé jako potřeba někoho, aby byl čím dál viditelnější, konkrétnější, hmatatelnější. Z toho vyplývá, že Bůh stejně jako každý jiný tvůrce Svou tvorbou (dnes, když budeme používat slovo - tvorba, tvoření, tak mám na mysli konkrétně proces vystoupit a působit směrem ven) získává možnost být viditelný, být uvědomitelný jiným bytostem. Jinými slovy: Vy nemusíte znát a vnímat neviditelného Boha, ale podívejte se kolem sebe. Tvorba, příroda, vesmír, to je zviditelněný Bůh. Každý Tvůrce Svým dílem, Svým stvořením zviditelňuje Sebe Sama. Když jsem četl v jedné knížečce: Člověk, který chodí po zemi a není fascinován každým stéblem trávy, není fascinován takovou záležitostí jako je mravenec nebo včela, nemůže nikdy opravdově milovat Boha. To jsou všechno zázraky nad zázraky. A lidi už jsou dneska tak otupělí, že zázraky nevnímají. Mají je dennodenně před sebou. To je dobré si uvědomit - že Bůh se zviditelňuje svojí tvorbou.

Důležitá poznámka: Řekli jsme si, že Láska je ten motivační faktor, proč Bůh musí vystoupit Sám ze Sebe a tvořit. Takže nejenom že to, co nutí Boha působit směrem ven, je Láska, ale **tímto působením směrem ven, kdy Bůh se stává čím dál viditelnější (konkrétnější) a stává se čím dál více uvědomitelnější pro jiné bytosti, tím získává Láska možnost být prožívána čím dál intenzivněji**. Čím více se vy stáváte konkrétnější (stejně jako Bůh, tím, že tvoří, se stává čím dál více konkrétnější), tak tím automaticky vzniká prostor pro čím dál intenzivnější Lásku. Dneska můžete být milováni do určitého stupně, ale čím více budete hmatatelnější, čím více budete konkrétnější, čím více budete vykrystalizovaní, tím více dáváte možnost pro lásku lidí k vám a pro vaši lásku k lidem. To je důležité si uvědomit. Jak se říká: Kdo nic nedělá, nic nezkazí. Ale kdo nic nedělá, taky nemůže nic získat, že? Takže nejenom, že **Láska je motivační faktor jakékoliv tvorby, ale současně touto tvorbou Tvůrce vytváří možnost pro čím dál větší Lásku**. Říkal jsem: Když Bůh je nekonečná Láska, tak vy ve svém procesu hledání nebo prožívání Lásky budete neustále pokračovat do nekonečna a zjistíte, že jste schopni milovat čím dál víc. Neexistují hranice pro vaši lásku, že můžete milovat jen do tohoto stupně a dál už ne. Budete koukat, jak budete milovat čím dál víc. A aby to nebylo moc abstraktní, tak jsem říkal, že když zemřete, po smrti se dostáváte do duchovního

světa, samozřejmě **stav vaší lásky určuje, do jakého světa po smrti přijdete**, jestli to bude svět příjemný nebo nepříjemný, jestli bude krásný nebo škaredý. Jestli se budete setkávat s pěknými lidmi nebo se škaredými. Nebude o tom rozhodovat, kolik toho víte, bude o tom rozhodovat stav vašeho srdce. Proto vždycky Ježíš říkal: Kde srdce vaše, tak poklad váš. Takže jestliže budete mít určitý stupeň lásky, tak dostanete k dispozici planetu, kterou budete osídlovat zvířátky, rostlinami, lidmi a budete se o tu planetu starat. A až ve své lásce zase trošičku uděláte krok vpřed, tak dostanete k dispozici ne planetu, ale sluneční systém, o který se budete starat, zase ho osídlíte vším možným, a jak zase půjdete dál ve své lásce tak dostanete třeba celou galaxii. Vy neustále na základě své lásky budete mít možnost čím dál více se realizovat. A když budete mít jednu galaxii, tak časem budete mít tisíc galaxií atd., tam nejsou žádné hranice. To už jsem říkal posledně, že když tady takovou myšlenku řeknu, že když budu mít planetu nebo sluneční systém a budu se o to starat, že to je takové science fiction ale to není science fiction, vy už to totiž děláte. Už nyní (tím, že jste tady) ten svůj svět, tu vaši planetu osídľujete a ani o tom nevíte. A říkali jsme, když jsme měli seminář o emocích: Každá myšlenka, kterou promýšlíte, každá emoce, kterou procítíte, to není, že teď cítím něj. emoci a je to pryč, ne. To všechno, co vy jste promysleli, procítili, existuje dál. A to všechno na vás bude čekat po smrti. A nejenom, že tyto emoce budou emoce a tyto myšlenky budou myšlenky, ony se automaticky mění v živé bytosti. Takže vy už dneska svým myšlením a svými emocemi zalidňujete svůj svět, do kterého vstoupíte, až opustíte toto tělo. Uvědomte si tu skutečnost, že jestliže někdo někde přednáší nebo někdo napíše knihu, takže já vlastně až přijdu někam v duchovním světě, mě zavedou k mému domu, tak všechny knihy, které tam budou, budou obsahovat mé přednášky. Čili všechno, co někde přednášíte, či co napíšete, tak to bude ve vaší knihovně, až přijdete do svého duchovního domova. A ten, kdo napsal něj. nesmysly, tak se bude velice rmoutit, co to vpustil do světa. Protože on třeba v tom posmrtném životě pochopí Pravdu, ale uvědomí si, že jeho knihy zůstaly na zemi a že pořád tam ovlivňují jiné lidi. Když už jsem to nakousnul, tak trošku odbočím: V Artforu mají knihu: „**Život ve světě nespátrném**“ (A.Borgia) a na té knize je zvláštní jedna věc: Autor knihy byl angličan, který byl kněz v anglikánské církvi, potom ho začalo více přitahovat katolické křesťanství, tak konvertoval do katolické církve, měl tam něj. vyšší funkci, v roce 1914 zemřel a když přešel do posmrtného světa, tak s hrůzou zjistil, že jeho myšlenky, které byly ovlivněny náboženskými dogmaty, jsou úplně vzdálené duchovní realitě. A taky si uvědomil to, co jsem již tady říkal, že vydal na zemi spoustu knih, které velkým způsobem mystifikovaly lidi, tak měl potřebu to dát do pořádku a po několika letech pobytu v duch. světě mu bylo dovoleno, aby napsal knihu o tom, jak to po smrti chodí. Měl tady na zemi ještě jednoho přítele, který pracoval v oblasti esoteriky a parapsychologie a skrze tohoto přítele napsal (nadiktoval mu) tuto knihu „Život ve světě nespátrném“, kde se můžete dočíst, jak se v posmrtném životě funguje. A jenom vám řeknu takovou

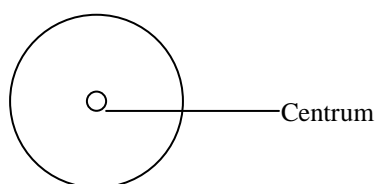
věc: Je jasné, že většina lidí na posmrtný život zrovna moc nevěří, ale i ti, co věří, tak pořád mají nějakou takovou představu, že to je něco takového éterického, mlhovitého, protože realita je zde a největší šok pro ty lidi je, když se tam octnou, že ten svět je mnohem reálnější, než je tento svět. Tam jsou také studovny, knihovny, divadla, moře, lodě, naprosto reálný svět jako zde a právě proto ti duchové, kteří vlastně (protože když vy zemřete, tak v začátku se neumíte zorientovat a nechápete, jak se tam funguje), vás uvítají v okamžiku smrti a přichází někdo z vašich známých, aby vám pomohl se trochu zorientovat, tak největší práci tito duchové (průvodci) mají v jedné věci: Přesvědčit vás, že jste mrtvý. To je pro ně největší práce – přesvědčit vás o tom, že jste už mrtvý. Protože vy se prostě jenom probudíte a máte ruce, nohy, kosti, kůži, vlasy, oblečení, takže pro většinu lidí je to šok, oni nechtějí uvěřit, že jsou mrtví. Protože jak můžu být mrtvý, když mám tělo, jak můžu být mrtvý, když jsem oblečený, jak můžu být mrtvý, když vidím rostliny, stromy, potok, tak přece nemůžu být mrtvý. Takže mnozí lidé musí být roky a roky přesvědčování, než uvěří, že jsou pravdu v posmrtném životě. Takže on chtěl ten pohled na posmrtný život napravit a myslím si, že vyloženě ještě záměrně tu knihu napsal takovým způsobem, aby tu euforii utlumil. Kdyby to začal popisovat úplně věrohodně, tak by mohl vytvořit takový dojem a pocit v lidech, že by chtěli co nejrychleji odtud vypadnout. Uvědomte si takovou věc: Tady máte tělo, ale to tělo zde může být zdrojem různých nepříjemností, nemoci, bolesti atd., v duchovním světě vaše tělo nezná nemoc, to tělo je naprosto zdravé, žádné nemoci nemáte. V duch. světě existuje maximálně duševní nebo duchovní nemoc, ale ne fyzická. Co se týče podoby vašeho těla, bez ohledu, jestli zemřete ve 40, či v 80 letech, tak po smrti budete mít takový věk, jaký jste považovali za nejlepší v tomto životě. Vaše tělo bude mít takovou podobu, co pro vás odpovídá nejlepším letům. Jestliže někdo se nejlépe cítil v 25 letech, tak bude vypadat jako 25-ti letý. Jestliže někomu vyhovuje věk 18 let, tak bude pořád vypadat jako 18-ti letý. A samozřejmě děti, když odcházejí do duchovního světa ještě jako malé děti, tak se tam potom samozřejmě vyvíjejí a zase dosáhnou toho stavu asi kol. 20-ti let.

Řekli jsme si, že Láska je motivací pro jakoukoliv tvorbu a současně, že tvorba zintenzivňuje tuto Lásku. Ještě, co se týče toho umírání: Tam také on říkal jednu věc: Když někdo někdy umírá a je pozorováno jenom tělo, tak někdy, když vidíte, jak to tělo sebou hází a zmítá se, tak si myslíte, že to umírání je bolestný proces, ale nemusí to tak být. On tam popisoval, že to, co vlastně během smrtelného zápasu prožívá, tak ten člověk (duch) si to už ani nemusí uvědomovat. Je naprosto logické, že když je někdo málo zřetelný, málo konkrétní, velmi málo uvědomitelný, tak ho nemůžete ani moc silně milovat, protože on v podstatě velice slabě existuje. Jeho existence je velice éterická, chimérická. Ale jestliže je někdo pro vás velice konkrétní, jestliže si někoho velice silně uvědomujete ve svém životě, tak s ním můžete prožívat samozřejmě

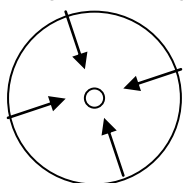
mnohem silnější lásku. Takže vidíte důležitou věc: **Bůh nechce být málo konkrétní, Bůh nechce být něco éterického, Bůh chce být co nejvíce konkrétní, co nejvíce hmatatelný, protože tím, že bude pro nás konkrétní a hmatatelný, může být mezi námi a Bohem intenzivnější vztah lásky.** To jsou jednoduché věci, ale je to tak. Jestliže je někdo málo konkrétní, jinými slovy: málo působí ze sebe směrem ven, tak nemůže být ani moc milován. Ale člověk, který o to víc je konkrétnější a vyzařuje ze sebe směrem ven, tak se může dostávat do vztahu čím dál větší lásky. Takže vidíte další paradox. Na začátku jsem říkal, že **Bůh je nekonečně velká Láska. Ale přesto tato nekonečně velká Láska se ještě dokáže zvětšovat. A toto zintenzivňování této nekonečné Lásky právě Bůh dosahuje tím, že působí směrem ven ze Sebe.**

Znovu opakuji: **Toto, o čem se bavíme, je skutečná podstata živlu země. Žádná hmota. Je to proces zvnějškovění, proces externalizace, to znamená proces, kdy Láska zvyšuje Svoji Lásku.** To jsme si řekli 1. skutečnost, když Bůh působí směrem ven, to znamená, že Bůh, Který je Láska, ještě tuto Lásku zvyšuje, protože tím, že se stává čím dál viditelnější, hmatatelnější, konkrétnější, tím více může být milován. A ne že On může být milován člověkem, protože ten Bůh je čím dál konkrétnější, ale čím více ten Bůh je konkrétnější, tak také i On dokáže více Milovat.

Filozofická úvaha: 2. moment, ke kterému dochází při procesu externalizace, je: Jak jsem říkal: Být v Jednotě znamená - být v centru. Současně říkám, že Bůh, nejenom, že tam je, ale Bůh přímo tím centrem je (On Sám). A bylo taky řečeno, že být v tomto centru znamená - být sám. Protože když je Jednota, tak Jednota se vším všudy je pouze jenom Jeden. V Jednotě nejsou dva. To už by nebyla Jednota, v Jednotě je jenom Jeden a být jenom Jeden v celém vesmíru, to znamená - být Božský. Takže v Jednotě, v centru je Bůh Sám. Důležitá poznámka: **V tomto Centru je největší zahuštění, největší koncentrace Energie. V tomto Centru je největší Žár a největší Světlo:**



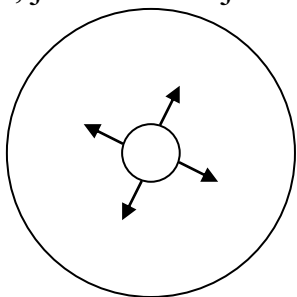
Proto jsem vám nakreslil tento symbol, víte že v astrologii se tento symbol používá pro Sluníčko. A Slunce - tam je horko a světlo. A co vám ten symbol naznačuje? Naznačuje vám takovou skutečnost, že kruh se používá jako symbol pro nekonečno, protože není nikde ani začátek, ani konec. Kruh je symbol nekonečnosti a ten střed vám naznačuje, jakoby tato nekonečnost se soustředila do jednoho jediného bodu:



Dovedete si představit (nedovedete, ani já si to nedovedu představit) situaci, kdy nekonečno se stáhne do jednoho jediného bodu? Jaké to je zahuštění Energie?

Čili v tomto Centru, kde opravdu Nekonečno se zahušťuje (koncentruje) do jediného bodu, je naprosto nepředstavitelný Žár a nepředstavitelné Světlo. Proto je uvedeno v bibli, že Bůh je Oheň šířající. Kdyby se někdo dostal do tohoto Centra, bylo by to okamžitě dokonale spáleno, zničeno, nic by z toho nezůstalo, akorát zase jen ten Bůh Sám. V tomto Centru nikdo neobstojí. Tam zaniká, je zničen. Proto bible říká: Bůh je Oheň šířající a nikdo nemůže patřit na Jeho Tvář. Dovedete si představit (a tady to máte nějak naznačeno), je jakoby Nekonečnost stažená do jednoho bodu. Nepřestavitelná, zahuštěná Energie. Jinými slovy: V tomto Centru může být prožíván pouze stav, kdy Bůh je jedinou živou Bytostí a je Sám. I kdyby se tam někdo dostal (hypoteticky), tak stejně zanikne. Neobstál by v těchto podmínkách a zůstal by zase jenom Bůh.

Ale jestliže Bůh (Duch) začne působit z tohoto Centra směrem ven, tak začínají vznikat skutečnosti, které jsou mimo tento nekonečný Žár, čili tyto skutečnosti jsou již méně žhavé, čili to, co opustí toto Centrum, už není tak žhavé, je to chladnější.



Ale druhá věc: Opustit toto Centrum (Toto Centrum je přímo Jednota) znamená - dostat se mimo Jednotu. Jestliže Bůh začne působit směrem ven, tak tyto skutečnosti, které vznikají, už jsou mimo Jednotu. To musí člověk zažít a potom si uvědomí, jak je těžké to formulovat. Já opravím ten výrok: Ne, že se dostanete mimo Jednotu, to by bylo zavádějící, vy se dostanete mimo úplnou Jednotu. Tam bude Jednota, ale ne už tak úplná, ne tak intenzivní jako je v tom samotném Centru. Možná, že to je nelogické, ale vy už nebudete zažívat plnou a tak silnou Jednotu, jako je v tom Centru. Tam bude Jednota, ale už ne tak intenzivní, jako v tom Centru. Nebudu říkat, že tady je Jednota a to, co je mimo ten bod, že to je už mimo Jednotu. Ne. **Tady je ta Jednota nejsilnější (v Centru) a čím více se vzdalujete od tohoto bodu, tak vědomí Jednoty začíná klesat. Ale pořád to vědomí Jednoty je nějakým způsobem přítomno.** Čím více se dostáváte od tohoto Centra, tím to vědomí Jednoty slábne, slábne, slábne.., až jednou zanikne. Ale když jste ještě blízko tohoto bodu, tak vědomí Jednoty je ještě hodně silné. **Ale úplné vědomí Jednoty (absolutní vědomí Jednoty) je v tom bodě.**

Zopakuji: V okamžiku, kdy Bůh začne z tohoto Centra působit směrem ven, vznikají skutečnosti, které jsou mimo tento nekonečný Žár, čili jsou méně žhavé. Ale současně vznikají skutečnosti, které už v sobě neobsahují plnou Jednotu,

protože Ta existuje pouze v tomto Centru, ale tyto skutečnosti obsahují pouze část této centrální Jednoty. A je to logické, protože už jsou mimo toto Centrum, mimo Boha. Takže obsahují jenom část této Jednoty. Tady ta Jednota je absolutní (Centrum), ale když se toto Centrum opustí, tak tyto skutečnosti obsahují pouze část této Jednoty.

Symbol, kdy určité Centrum vyzařuje směrem ven, je opravdu, myslím, nejlépe znázorněn a proto ho děti velice rády a často kreslí - Sluníčko. Přestávka.

Poznámka z přestávky:

Víte, co je nejzvláštnější, že až se setkáte s Tvůrcem všehomíra, Který je věčný, tak budete mít pocit, že je to ta nejmladší Bytost z celého vesmíru. To je Mladost Sama. A to je Někdo, Kdo je věčný, Kdo je starší, než čas. A přesto je ten Nejmladší.

Řeknu vám ještě jednu věc, co to je hřích: **Hřích není vůbec o tom, že děláte něco v životě špatně a že budete za to jednou potrestáni. Tak to vůbec není. Pokud něco děláte špatně, jinými slovy: Pokud něco děláte nepravdivě, tak se dostáváte mimo Pravdu. Ale být mimo Pravdu, to znamená být mimo Boha, tím pádem mimo Lásku. To znamená, že stav, kdy nezažíváte Lásku, je stav, kdy jste ve hříchu.** Tedy - kdykoliv. Ale víte, co to znamená - být mimo Lásku? Znamená to - být nešťastný. Každý člověk, který svým přičiněním se dostal mimo Lásku a nesnaží se být v Lásce, tak žije ve hříchu, ale v tom smyslu, že sám sebe o něco okrádá, o nějaké Krásno, o Blaženost. Každý člověk, který sám sebe okrádá o Blaženost, hřeší, to je váš hřích. Vy jste tak hloupí, protože se můžete mít Krásně, ale vy nežijete Krásný Život. To není o tom, že by vás někdo za něco trestal, vy jste se už potrestali. Stav - být mimo Lásku - znamená se sám sebe trestat. Ale to trestání si děláte vy, nikdo vám to nepůsobuje. Čili je jenom jeden jediný hřích - **nebýt v Lásce. To je jediný hřích a je to váš hřích a nikdo vám ho nevnučuje. Vy si ho vnucujete sami.**

Dotaz posluchače: A jak se z toho probrat?

J.P.: Však se snažím o tom hovořit, jak se z toho probrat.

Uvědomil jsem si, že to, co zde vykládám (a snažím se vykládat o Bohu, jak tvoří atd.), že ty principy jsou takové, že to jinak nelze říct, musím to říct tak, jak to říkám, ale současně si uvědomuji, že je to nápor na myšlení a **v okamžiku, kdy se v člověku začne aktivovat jeho myšlení, tak se oslabuje jeho cit.** Takže já bych nejraději nemluvil o Bohu a raději bych hovořil jen o Lásce. Ale samozřejmě mluvit o Lásce neznamená tu Lásku mít. Proto jsem měl seminář o emocích a proto jsem mu dával důležitý význam, že jste takoví, co cítíte. Tedy člověk by měl v první řadě pracovat na svých emocích. Víte, proč jsou tak neutěšené partnerské vztahy v dnešní době? Milovat a Lásku zažívat můžete ne s mrtvou věcí, ale s živou bytostí. Je hlupák, který chce zažívat Lásku s někým, kdo neexistuje, kdo je mrtvý. Zažívat Lásku můžete jediné s živou bytostí. To je problém všech partnerských vztahů, že lidé chtějí milovat mrtvolu, nebo vlastně nechtějí, ale oni si myslí, že když budu milovat mrtvolu, že budou mít Lásku. To nejde. Abych byl přesnější: To, co vidíte očima, je mrtvola. Živou bytost očima nelze vidět. Očima můžete vidět jenom fyzické tělo, ale fyzické tělo nejste vy, to je váš obal a v tom obalu někdo žije a teprve ten, kdo je v tom obalu, to je ten živý a pouze s ním můžu zažívat Lásku. Nemůžu zažívat Lásku s mrtvolou, Lásku můžu zažívat s živou bytostí, ale živou bytost nikdy nevidíte očima, já se nemůžu dotknout živé bytosti rukama, dotýkám se jejího těla, ale to není ona. Takže **pokud chcete s někým zažívat Lásku, tak se musíte naučit vnímat toho Živého v člověku. Teprve když začnete za tím tělem vidět Živou Bytost, tak teprve získáte možnost někoho milovat. A s Ním můžete zažívat opravdovou Lásku. Ale tu Živou Bytost v jiném člověku nemůžete vidět, dokud Ji neuvidíte sami v sobě.** Pochopte, že ve všech seminářích mluvím o jedné jediné věci: **Objevte svoje živé Já, To jediné je ve vás živé - to je váš Duch (a říkal jsem, že pouze Duch je živý, je Život Sám).** Když toto živé Já - Ducha objevíte v sobě, tak **Ho začnete vidět i v jiných bytostech a teprve tehdy získáte možnost zažívat opravdovou Lásku s jinou bytostí.** Protože jestliže někdo, muž a žena udržují vztah a tento vztah byl v první řadě vyvolán fyzickým, tak Bůh pouze v náš prospěch takové vztahy dopouští, je to vlastně stav nelásky. A tím, že tyto vztahy začnou časem haprovat, to je jenom Boží milost, protože On nám

dává najevo: Prosím vás, začněte už milovat opravdově. Nemůžete milovat tělo svého partnera, vždyť to není on. On, váš partner žije někde hluboko v tom těle, toho hledejte, až ho najdete, tak zjistíte, že váš vztah bude krásný do nekonečna. Nemůžu tu živou Skutečnost vidět v jiném, dokud ji neuvidím sám v sobě. Jak říkal jeden pán: Nemusím pokácet celý les, rozříznu jeden strom a budu vědět, co je i v těch ostatních stromech a nechám je na pokoji.

Dotaz posluchačky: K té bezpodmínečné Lásce, říkal jste, že jsou stupně té Lásky, rozdíl já a agape - bezpodmínečná Láska, jak byste se k tomu vyjádřil?

J.P.: Já nejsem duchovní chirurg, abych něco pitval.

Pokrač. dotazu: Neberu to jako pitvání, ale vy jste se teď vyjádřil, že jsou roviny lásky a mezi těmi lidmi je také nějaká láska, jsou zamilovaní, ne?

J.P.: Buďme maximálně jednoduší.

Pokrač.dotazu: Ale ta láska bez podmínek vždycky je to jako na vrácení, já dávám lásku, někdo mi tu lásku dává, takže můžu tu lásku dávat bez toho, aniž bych ji očekávala.

J.P.: Tak to dělejte, tak to má být.

Pokrač. dotazu: Pasuje vám to do toho, co říkáte, kde ta bezpodmínečná láska se nachází, v jaké poloze?

J.P.: Já bych to řekl přesněji: Opravdová Láska je taková Láska, když vy se dopracujete stavu, protože pochopíte, Láska musí mít vždycky něj. objekt, pokud nemáte objekt, tak nemůžete mít ani Lásku, s kterou to můžete sdílet. Jedná se o tuhle věc: Zpočátku, pokud jsou lidé hloupí, tak objektem jejich lásky je tělo jiného člověka. Potom, když člověk roste dál a dál, tak už ho ani nezajímá tělo tohoto člověka, protože proč by mě to zajímalo, když to je smrtelná záležitost a já mrtvolu nemám rád. Druhý stupeň je, že si začnu vážit toho člověka pro to, že má krásné myšlenky, že v něm přebývají krásné emoce a to na něm miluji. To už je vyšší stupeň, to už je taková něj. duševní láska. Ale ten nejvyšší stupeň je to, když zjistíte, že v tom člověku je Bůh, že Bůh v člověku je Láska a když už nemilujete na tom člověku nic jiného, než tu Lásku v něm. Takže ta **opravdová Láska je taková, kdy Láska miluje pouze samotnou Lásku.** Že už nemilujete někoho pro to, jaké má tělo, jaké má myšlenky, že už milujete toho člověka pro to, že v něm je přímo Láska. Láska miluje Lásku. A když už milujete tímto způsobem, když milujete jen tu samotnou Lásku, tak jste dosáhli stavu Boha. Bůh ve vás nemiluje nic jiného, než Lásku.

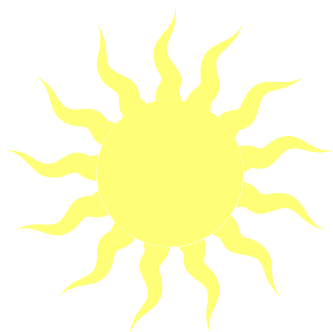
Pokrač. dotazu: Já jsem si to vykládala tak, že v tom třetím stupni nemiluji jen tu Lásku, ale že miluji vůbec všechno, třeba i něj. zjevné nepřátele a takové lidi jinak smýšlející, jestli je to ono?

J.P.: Nepřátelství jiného člověka je pomíjivé, smrtelné, čili dočasné, ale Láska v mém nepříteli je věčná. Je to jednoduché. I v každém nepříteli žije Bůh.

Pokrač. dotazu: Já konkrétně myslím takové ty nesváry na tom východě.

J.P.: Ale to nemusíte řešit. To nechte, ať si to vyřeší oni. Vy si vyřešte svoji lásku.

Nakreslil jsem symbol Sluníčka.



Chci vám vysvětlit tento trošičku takový abstraktní proces. V okamžiku, kdy toto Centrum začne vyzařovat ze Sebe směrem ven. Sluneční kotouč - je to Slunce? Je. A paprsek, který je vyzařován ze Slunce, je to Slunce? Je. To je Slunce i to je Slunce. Já to sice mám jako plochu, ale představte si bod: Bod je Slunce a paprsek je Slunce. Bod je stav Centrum a ten paprsek už je proces externalizace (vyzařování směrem z Centra ven). **I když tyto nové (mimocentrální) skutečnosti (paprsky) jsou Božské, stejně jako Bůh (Co může Bůh ze Sebe vyzařovat, když není nic jiného? Jedině Sebe Sama. Svoji Božskost.), protože je vyzařuje Bůh Sám a je to vlastně samotný Bůh, Který vyzářil část Sebe Sama, tak současně můžeme tyto nové centrální skutečnosti považovat, že jsou odlišné od Boha. To jsou právě ty paradoxy. Bůh ve Svě nejryzejší Podstatě je přímo toto Centrum. To je nejryzejší Podstata (forma) Boha, On je přímo tím Centrem. Protože pouze v tomto Centru je absolutní Úplnost, absolutní Jednota a absolutní koncentrace Energie. Takže když se díváte na Boha z tohoto pohledu, že pouze v tomto bodě je absolutní Jednota a absolutní koncentrace Energie, že to je Bůh, tak všechno, co nesplňuje to kritérium, že tam je absolutní Jednota a absolutní koncentrovaná Energie, což mimo Centrum nikdy nemůže být splněno, tak z tohoto pohledu můžete říct, že Bůh je pouze to (Centrum) a co je mimo toto Centrum, to už není Božské.**

Zopakuji: Z určitého úhlu pohledu tedy můžete říkat, že Bůh je jak ten bod (Centrum), tak ten paprsek. Ale pokud si uvědomíte, že pouze v tomto bodě je absolutní Jednota a absolutní koncentrace Energie, protože Nekonečno se stáhlo do jednoho Bodu, tak to je Bůh, a to znamená, že všechno, co už neobsahuje tuto kvalitu (absolutní Energii, Jednotu), tak to už není Bůh. Musíte to takto chápat, že je to Božské a současně to není Božské (to, co je mimo Centrum), protože už to nesplňuje kritérium maximální Energie a absolutní Jednoty. To jsou ty paradoxy: Je to Bůh a není to Bůh.

A to je velice důležitá věc: **To, co Bůh ze Sebe vyzářil, je Božské (protože vyzářil Sebe Sama), ale současně už to není tak moc Božské, protože pouze v tomto Středu (Centru) je absolutní Energie, absolutní Světlo, absolutní Teplo a absolutní Jednota. Co už je mimo tento střed, tak samozřejmě tyto kvality obsahuje, ale ne v absolutním měřítku.** Takže z tohoto pohledu to, co je absolutní, budeme chápat, že je Bůh a to, co už není absolutní, pouze má v sobě kousek tohoto Absolutna, už je nebožské, není Bůh. Takže právě tímto stavem, kdy dochází k vyzařování, se objevuje tato skutečnost, jednoduše řečeno: Tyto mimocentrální skutečnosti (paprsky) jsou Božské bytosti, které byly vyzářeny z Boha přímo Bohem a my, lidé je nazýváme anděly, či archanděly. (I mezi anděly existuje hierarchie.) Archanděl, to je taková skutečnost, která je velice blízko tohoto Centra. Nižší anděl už je trošičku vyzářen víc (je dále) od Boha.

Takže vidíte, že **procesem externalizace nejenom, že Bůh zvyšuje Svoji Lásku (tím, že se skrze své stvoření zviditelňuje), ale současně dochází i k**

procesu rozčleňování té původní Jednoty. Zákonitě proces externalizace (zvnějškovění) je automaticky to samé jako rozčleňování. Čili vystoupit z bodu ven znamená nastartovat proces rozčlenění. **Takže dochází současně i k procesu rozčleňování, při kterém Bůh ze Sebe a skrze Sebe dává vzniknout dalším božským bytostem, se kterými potom může sdílet svoji Lásku.** Všimněte si, to všechno je v externalizaci zahrnuto. Nejenom že motivací pro externalizaci je Lásky, protože pokud jste v tomto Centru, jste Sám a když máte velkou Lásku, tak ji musíte s někým sdílet a to je důvod, proč Bůh musí ze Sebe vystoupit a vyzařovat směrem ven; současně tím, jak ze Sebe vyzařuje směrem ven, On se stává čím dál více viditelnějším skrze Svoji tvorbu, čili dochází k čím dál většímu zintenzivnění této Lásky, ale současně v procesu externalizace dochází k procesu rozčleňování a tím pádem ke vzniku bytostí odlišných od Boha. Protože Bůh je Centrum, Absolutno, kdežto to, co je z Něho vyzářeno, sice je taky Božské, ale už to není zcela absolutní, takže vůči Bohu to je relativní a tím pádem je to jakoby jiná bytost než Bůh. To je důležité si uvědomit. Všimněte si, jak to opravdu je: Je Někdo a nemá nic, nemá ruce, nohy, má jenom Lásku, Vůli a Moudrost a to Mu stačilo, aby všechno vytvořil. Dokonce aby dal život i jiným bytostem. Takže Bůh dává vzniknout Božským bytostem, se kterými potom může sdílet Svoji Lásku. To znamená, že **živel země automaticky kromě procesu externalizace v sobě zahrnuje i proces rozčleňování.** Jinými slovy: **Externalizace je to samé slovo jako rozčleňování.** Dvě slova, ale popisují tu samou skutečnost. A to se právě ukrývá za elementem země. Zde si vždycky vzpomeňte (a to je velice pěkný příklad), když máte nasycený roztok, tak co se stane, když máte nasycený roztok a poklesne teplota nasyceného roztoku? Spustíte proces krystalizace. To je přesně ono. To znamená, že zpočátku máte stav, kdy máte nasycený roztok, to je jednolitá masa, je to jenom jedna skutečnost, ale jestliže poklesne teplota, tak se nastartuje proces krystalizace a z té původně jednolité masy se začínají objevovat izolované jednotlivé krystalky. Došlo k procesu rozčleňování. A každý ten krystalek získává svou vlastní existenci a svou vlastní podobu. Všimněte si, když poklesne teplota, tak se začnou izolovat (vytvářet) jednotlivé krystalky, které se vyčlení z toho objemu a získávají svoji samostatnou existenci. Takže si to můžete porovnat i s Bohem, když jsem vám říkal, že v tom samotném Centru je absolutní koncentrace Energie, že tam je nejvyšší Žár, tam je takový Žár, že kdyby tam něco přišlo, tak v tom Žáru se to roztopí, zanikne a zase zůstane jenom Bůh. Takže vidíte, že proces krystalizace opravdu může nastat jedině, když poklesne teplota. To znamená, že dostat se mimo toto Centrum, znamená (protože už ta Žhavost není tak silná) že může dojít k procesu rozčleňování (ke krystalizaci).

Uvědomte si, jak to všechno vzájemně souvisí. Když jsme se dostali k bodu, kdy Bůh procesem externalizace ze Sebe začal vytvářet další bytosti, takže vznik těchto bytostí samozřejmě může nastat jedině mimo toto Centrum, čili někde v nějakém vnějšku. Ale jestliže tato bytost v tomto vnějšku vznikne, tak tady je

důležitá skutečnost automaticky: Tyto bytosti, které vznikly vně toto Centrum, se musely automaticky nacházet v něj. vnějším prostředí. Protože (berte to obrazně) v tom bodě je centrální prostředí a to, co je mimo toto Centrum je vnější prostředí. Takže jestliže vznikla něj. vnější bytost, tak automaticky vznikla v něj. vnějším prostředí. To je zákonitě spojená nádoba. Vznik vnější bytosti, to znamená mimo toto Božské Centrum automaticky obsahuje i to, že tato Božská bytost je hned zasazena (hned se ocitá) v něj. vnějším prostředí. A to je právě to, k čemu jsem se chtěl dostat, to je o té hmotě. **Když se řekne - vnější prostředí, které je právě symbolizováno živlem země, nepředstavujte si fyzickou hmotu. Protože ta vzniká až mnohem později, anebo dokonce nemusí vzniknout vůbec. Vnější prostředí znamená prostředí, které je vně (mimo) toto nejvyšší Centrum (mimo Boha).** Všechno, co je mimo Boha, je vnější prostředí. Rozumíme si? Já neříkám nic o hmotě, já říkám, že je Centrum a potom je něco mimo Centrum a to, co je mimo Centrum, je vnější. Jednak vzniká vnější bytost a ta je automaticky zasazená (ocitá se) v něj. vnějším prostředí. Musíte to nejdříve chápat takhle principiálně. **A těchto vnějších prostředí může být nekonečné množství, v závislosti na tom, jaká je jejich vzdálenost či blízkost k tomuto nejvyššímu Centru - Bohu.** A řeknu vám to z praktického hlediska: Po smrti, když opustíte tento svět a narodíte se do skutečného světa, protože tento svět není skutečný, svět po smrti je mnohem skutečnější, tak budete taky v něj. vnějším prostředí. Neuvažujte tak, že tady je vnějšek, hmota, a po smrti že není vnějšek a není tam hmota. Ne. Všechno, co je mimo toto Centrum (Mimo absolutního Boha), je vnějšek. Takže po smrti taky budete v něj. vnějšku, budete mít něj. tělo a budete v něj. vnějším prostředí (potůček, travička, stromy, ovoce, to všechno tam je a v mnohem pestřejší formě, než zde) a těch prostředí může být nekonečné množství. **A bude jenom záležet na stavu vašeho srdce. Čím více budete mít ve svém srdci Lásku, tím více toto vnější prostředí bude blízko tomuto Centru. Čím méně Lásky v srdci, tím méně budete vzdáleni tomuto Centru a vaše vnější prostředí bude mít zase jinou povahu.** Ani tak nerozhoduje, kolik toho budete vědět, kolik duchovních knih jste pročetli, jestli znáte bibli nazpaměť nebo neznáte, to vůbec nebude mít žádnou cenu. Jedinou cenu bude mít schopnost vašeho srdce milovat.

Takže vznikla bytost a ta bytost se automaticky ocitá v něj. vnějším prostředí. S tím také souvisí: Je zákonité, že pokud je něj. bytost vsazena (ocitá se) ve vnějším prostředí, tam musí mít vnější tělo. A proč musí mít vnější tělo? Protože kdyby tato bytost neměla vnější tělo, které je vždycky vytvořeno ze stejné podstaty jako toto vnější prostředí, ve kterém se nachází, tak by se nemohla tato bytost v tomto prostředí viditelně, konkrétně uplatnit a současně toto vnější prostředí by si ji nemohlo uvědomovat. Ta bytost bez tohoto vnějšího těla by byla neviditelná pro toto prostředí, ve kterém se nachází. A to je automatické, jestliže se ocitáte ve vnějším prostředí, tak automaticky musíte mít vnější tělo, které je složeno ze stejné podstaty jako to prostředí, ve kterém se

nacházíte, protože teprve tehdy se můžete hmatatelně uplatnit v tomto prostředí a současně to prostředí vás může vnímat. Je to o procesu - Láska. Když vás někdo nebude moci vnímat (uvědomovat si), tak vás nemůže ani milovat. Vy můžete být duchem přítomni zde, ale pokud nebudete mít tělo, tak nemůžete tuto Lásku hmatatelně projevit. Jak bych vám to tady vykládal, kdybych neměl pusu? To je velice důležitá věc. Další důvod, proč má každá bytost vnější tělo, je ten, jak už jsme si řekli, že tyto bytosti vznikly procesem externalizace, kdy Bůh se snaží zviditelnit, aby vůbec mohlo dojít ke sdílení Lásky a současně aby se ta Láska mohla neustále zvyšovat. Takže i tyto bytosti (které vzešly z Boha) musí být maximálně viditelné a maximálně uvědomitelné jak pro Boha, tak i pro další bytosti, které z Boha vzešly. A tím tyto bytosti slouží jako prostředek zvyšování Boží Lásky. A to vše je umožněno díky vnějšímu tělu. Protože tím, že máte vnější tělo, tak se stáváte naprosto konkrétní, nejenom ve stavu k vašim spolubližním, ale stáváte se konkrétní i vůči Bohu. Vy se stáváte tak konkrétní vůči Bohu, že o to víc On může s vámi sdílet Svoji Lásku.

Vrátíme se k tomu, co jsem říkal v 2. semináři: Nakonec tento proces podstoupil přímo tento absolutní Bůh. I tento absolutní Bůh v rámci zvyšování procesu Své Lásky na Sebe přijal taky tělo, aby se stal maximálně konkrétní a maximálně viditelný. I tento Bod - toto Centrum jako kdyby ze Sebe vystoupilo ze Své Absolutnosti a přijalo na Sebe vnější tělo. To je příběh o Ježíši Kristu.

Další důležitá skutečnost, co se týká vnějšku a vnějšího těla, protože jak jsme si říkali, proces externalizace je současně to samé jako proces rozčleňování původní Jednoty (Boha), čili je vnější tělo prostředek k tomu, aby se jednotlivá bytost vyčlenila a osamostatnila od ostatního života. To si málokdo uvědomuje, že tělo není jenom o tom, že jste viditelní, hmatatelní a že si můžete trošičku něčeho užívat, ale je to hlavně o tom, že skrze to, že máte vnější tělo, tak jste se vyčlenili, osamostatnili ze Všebyť (z univerzálního Života). Vzpomeňte si na krystalek a proces krystalizace. Na začátku je všechno v jedné mase. Je jenom jeden roztok, ve kterém je všechno, ale zatím to je nerozlišené, nerozčleněné. Teprve, když tomu nasycenému roztoku snížíte teplotu, nastává proces krystalizace, tak každý kousíček tohoto roztoku na sebe bere vnější tvar (ve formě tohoto krystalku) a tím se vyčlenil a osamostatnil z původní jednodolité masy. Tak na to pomněte, že toto tělo, které na sobě máme, je jeden krystalek, který nám umožňuje být samostatný a nezávislý na zbytku života.

Dotaz posluchačky: Nevím, jestli jsem to dobře pochopila, když tedy z té Jednoty Bůh vystoupil, kde ta Jednota potom byla? Když tedy Bůh vystoupil, aby na Sebe vzal toto tělo, kde to Centrum tedy bylo?

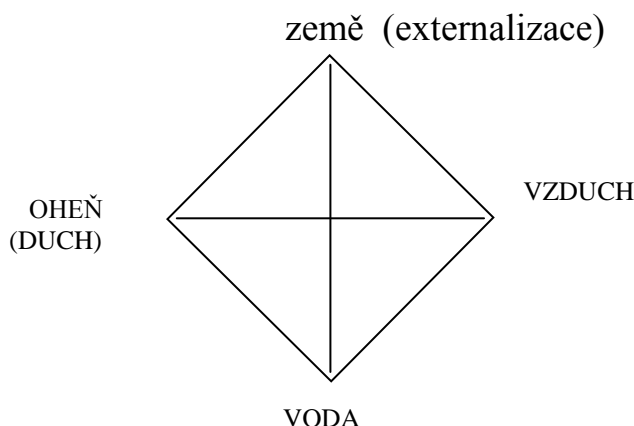
J.P.: To vám vysvětlím velice jednoduše. Ta Jednota zůstala v Jednotě.

Pokrač. dotazu: Anebo ještě vyčlenil někoho ze Sebe - Ježíše Krista? On vystoupil přímo?

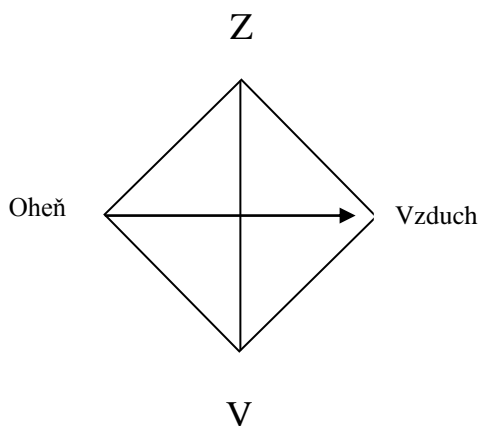
J.P.: Uvědomte si jednu věc a to jsem říkal: Živá bytost je vždycky Duch. A Duch je vždycky duchovní a vždycky zůstane duchovní a vždycky zůstane v duchovnu. Když se zde bavím o vnějších prostředích, vy si myslíte, že já jsem

jenom ve hmotě? Ve hmotě je toto tělo, ale já nemusím být ve hmotě. Já můžu být ve světě svých emocí, můžu být ve světě svých myšlenek, a já můžu být přímo u svého Ducha. Všechny tyto úrovně jsou pořád přítomné. Vy si myslíte, že posmrtný život je někde daleko? On je tady, mezi námi, lidi, kteří jsou po smrti, tady chodí, touto místností, tady chodí andělé, tady chodí Bůh, to všechno se prolíná. Uvědomte si, třeba u Ježíše Krista, když jste to řekla, to Jeho fyzické tělo splňovalo stejné kritéria jako splňuje každé jiné tělo, čili byl to kousek hmoty, ale k čemu došlo (k tomu nepochopitelnému)? V tomto kousku hmoty existoval Někdo, Kdo si uvědomoval Svoji Absolutnost, Svého absolutního DUCHA. My, když si uvědomujeme svého Ducha, tak je Božský, ale nebude absolutní. Je to jenom část toho Absolutního. Kdežto v Něm bylo uvědomění si Své Absolutnosti. Ale On jako Bůh byl pořád v Duchovnu. Akorát toto Duchovno bylo prožíváno i za přítomnosti fyzického těla. Předtím On si Sebe uvědomoval jenom jako Ducha. Ale zde na zemi si uvědomoval Sebe jako Ducha + to omezující fyzično. To mějte na paměti, že když řekneme proces externalizace, tak to znamená, že z Boha vznikají bytosti, které se automaticky ocitají ve vnějším prostředí a automaticky to obnáší, že být ve vnějším prostředí znamená - mít vnější tělo, které je z té samé podstaty jako to prostředí, ve kterém se nacházíte a že toto tělo má několik významů, to znamená, že se jím zviditelňujete, tím můžete být objektem pro čím dál větší lásku, ale další věc: Skrze tělo vlastně získáváte samostatnost, protože jste se vyčlenili z toho prapůvodního Všebytí (Všeživota).

Přejdeme k našemu základnímu schématu: Chci vám říct, tak jak jsem to nyní vykládal, tak ve vás může vzniknout dojem, že automaticky, když Bůh ze Sebe vyzáří ven, tak že automaticky vzniká ta bytost, automaticky vzniká vnější prostředí a že automaticky vzniká vnější tělo. Není to ale tak, jak se to jeví. Už jsem to říkal na 2. semináři.

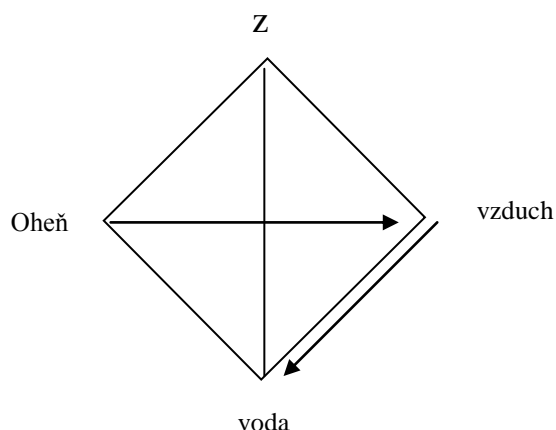


Vždycky jsme si říkali, že Oheň symbolizuje Boha (Ducha) a země symbolizuje proces externalizace, čili vnějšek (včetně vnějšího těla). Nemyslete si, když jsem vám říkal, že Oheň je nitro a země je vnějšek, tak Bůh je to nejhlubší nitro, takže může působit jediné směrem k zemi. Automaticky by se nabízelo, že v okamžiku, kdy Duch začne vyzařovat směrem ven, že automaticky to má za následek právě vznik země (toho vnějšku, vnějšího prostředí, vnějšího těla atd.). Ale tak to není. My jsme si řekli, že tomto schématu je jedna důležitá věc a sice úhlopříčka. Co symbolizuje úhlopříčka? Co spojuje? Úhlopříčka vždycky spojuje dvě skutečnosti, které spolu bezprostředně souvisí, jejichž existence se vzájemně podmiňuje a my jsme si říkali, že Duch je podmíněn přítomností duše (vzduchu) a duše je podmíněna přítomností Ducha. Ještě jinak: Duch je něj. tvůrčí Idea a vzduch je mysl. Duše je vaše mysl. Kdyby duše neměla možnost promýšlet něj. Ideu, tak by taky neexistovala. Toto se vzájemně podmiňuje, Idea (Duch) musí mít možnost se promýšlet (musí mít duši). To znamená, že když máte to Centrum (Boha Nejvyššího) a On ze Sebe vyzáří nějakou Ideu. První, co se s touto Ideou (s tímto Ohněm) stane, je, že zákonitě s tím souvisí proces (nechci říct přemýšlení), že vstoupí do mysli a tato Idea v mysli se oděje nějakou myšlenkou.

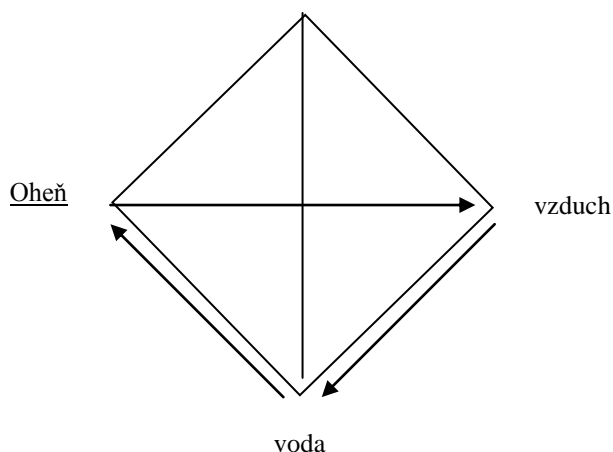


Proces přemýšlení je o tom, že do vaší mysli (duše) vstoupí něj. idea a tato idea se oděje něj. myšlenkovou představou (něj. obrazem). A teprve tento myšlenkový obraz to je vlastně něj. myšlenka a teprve tato myšlenka dává možnost Duchu (a tam vzniká první tvar), protože myšlenka sama o sobě je vždycky už obraz, takže Duch v prvním okamžiku musí ve své mysli (duši) tuto ideu odít myšlenkovým obrazem. Řeknu vám Ideu Ducha: Svoboda, to je idea, ale ještě nemá tvar. Tvar to bude mít, když někdo řekne : Ludvík Svoboda, anebo svoboda je např. peníze (peníze osvobozují), teprve tehdy skrze něj. myšlenku ta původně beztvará idea získává tvar (podobu). A první je myšlenková podoba. Teprve poté, když idea vstoupí do duše (mysli), když

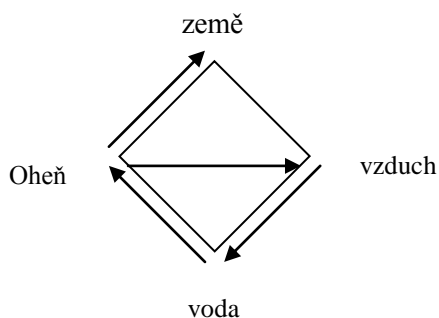
získává teprve ve světě myslí něj. myšlenkovou podobu, tak když se díváte na něj. obraz, tak co vznikne? Něj. pocit.



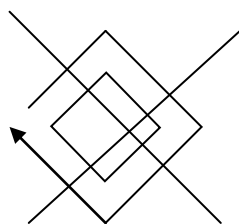
Potom následuje to, že z něj. myšlenkového obrazu se octnete ve světě emocí. Když začnete prožívat emoce, tak teprve až emoce se vrací zpět k vám a vy si sebe nějakým způsobem uvědomujete:



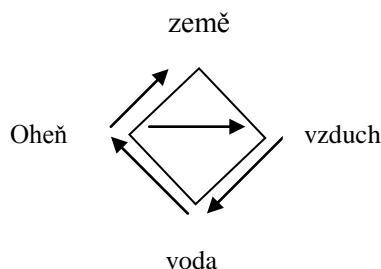
Protože Oheň ve své podstatě, vy jste duchovní Bytost. Oheň je uvědomování si Ducha (uvědomování si Sebe Sama) a bezprostředně na vědomí Vás Samotných mají vliv emoce. A teprve na základě toho, jak se ustanoví vaše vědomí Sebe Sama, tak na základě toho se začnete projevovat směrem ven:



Takže uvědomte si ještě jednou ten proces: Je něj. Idea, duchovní Idea, duch. Skutečnost, tato duchovní Skutečnost automaticky se musí v mysli promyslet, čili vznikne něj. myšlenková forma, tato myšlenková forma okamžitě vytváří určitý pocit, tento pocit se vrací k vám a buď vám nechá vaše vědomí čisté anebo bude nečisté, to záleží na vás. Ale teprve toto vás přinutí vyzařovat směrem ven. Uvědomte si, že **každý proces externalizace už má za sebou proces myšlení, proces cítění a proces uvědomování si sebe sama**. To je důležitá věc. Procesem zviditelňování (externalizace) vy neděláte jenom externalizaci externalizace, ta externalizace už v sobě zahrnuje nějaký předcházející proces myšlení, emočního cítění a vědomí sebe sama. To všechno už v tom zvnějškování už je obsaženo. A je tedy důležité, že to není takto:

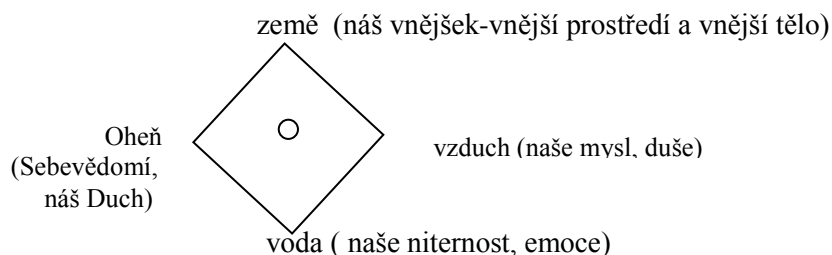


Ale je to takto:

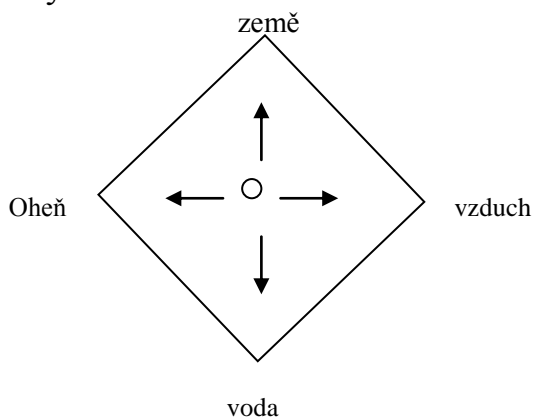


(Od Ohně ke vzduchu, pak k vodě, dále k Ohni a nakonec k zemi.)

Pokud chcete popisovat něj. duchovní záležitosti, tak se vždy dostanete do problému, protože se vyjadřujete pomocí mluvených (či psaných) slov. Pomocí slov můžete opravdu hovořit jen v linearitě a tak, jak zde uvádím. Já zde hovořím vždy o jednom živlu separé. Ale to jenom proto, abychom si mohli o něčem vykládat, protože skutečnost je taková, že to všechno funguje pořád současně. Existence jednoho živlu podmiňuje existenci zbývajících živlů. Kdyby zanikl jeden, tak zaniknou všechny. Jinými slovy, abyste si udělali jasno:



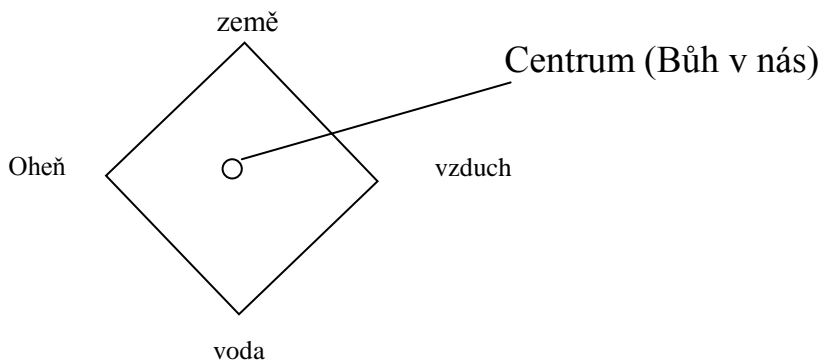
Jestliže čtyři živý jsou čtyři duchovní aspekty nebo čtyři psychologické funkce, kdy Oheň je náš Duch (Sebevědomí), vzduch je naše mysl (duše), voda je naše niternost (emoce) a země je vnějšek (vnější prostředí, vnější tělo), tak nemyslete si, že to je nějak rozděleno. Jestliže ta centrální Skutečnost v okamžiku, kdy udělá jeden krok směrem k Ohni, tak v ten moment se objevily další tři kroky:



Existence jednoho automaticky souvisí s existencí zbývajících tří.

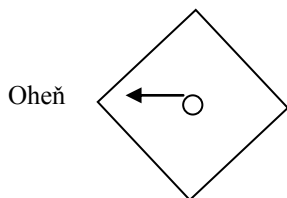
O hmotě.

Nyní zopakuji to, co jsem přednášel v 2. semináři: Ve svých úvahách jsme došli k tomu, proč Bůh vlastně musí tvořit (a proč musí působit směrem ven), řekli jsme si, že tím, jak působí směrem ven, vznikají další bytosti, s kterými potom může sdílet Lásku, samozřejmě tyto bytosti jsou v něj. vnějším prostředí a mají vnější tělo. Ale tady došlo k jednomu problému. Vycházejme z toho, že se bavíme v něj. časové posloupnosti, ale není časová posloupnost, protože je věčnost, Bůh tvořil vždycky a vždycky byly ty bytosti, ale musím to takhle říct: Ze začátku bylo všechno dobré. Jestli si vzpomínáte, v 2. semináři jsem hovořil o správné a nesprávné interakci mezi Duchem a duší. Tady je tato centrální Skutečnost, to je to Centrum, to je Bůh v nás (v tomto středu):

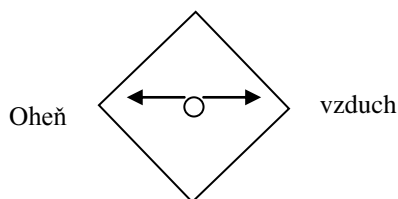


Bůh pojme nějakou ideu, dá se říct, že Bůh ze Sebe vypustí jeden paprsek:

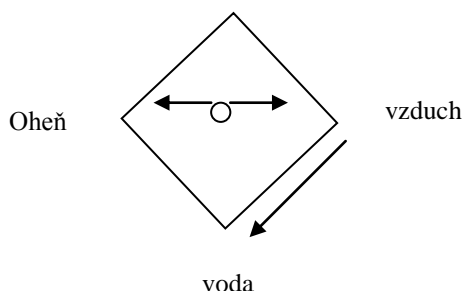
←○
Jako kdyby ze Sebe vypustil část Sebe Sama. To je ten jednotlivý paprsek, který je taky Bohem, ale je to už jenom část Boha, to je nějaká Boží tvůrčí Idea. To je ten Oheň.



Říkal jsem, že každá Idea zákonitě musí vstoupit do mysli (do duše), protože teprve v mysli (v duši) tato Idea se může odít něj. myšlenkovým obrazem.



Když vznikne v mysli tento myšlenkový obraz (každý, když se podívá na svůj myšlenkový obraz, třeba do zrcadla, tak se mu udělá trochu nevolno, že?), vznikne něj. pocit (pocit jsou symbolizovány živlem vody):



A teprve tento pocit má zpětný dopad na tuto počáteční ideu (další šipka směr od vody k Ohni), protože teprve vlastně na základě toho, jak se emočně cítíte, to má obrovský dopad na vaše prožívání a uvědomování si Sebe Sama. V okamžiku, kdyby ve vás byly negativní emoce jako je zlost, nenávisť, tak ten Oheň se vám zašpiní. Zašpiní v tom smyslu, že dojde k přerušení tohoto spojení a vy si přestanete uvědomovat Boha v sobě. Tím, že emotivita má dopad na vědomí Vás Samotných (vědomí Sebe Sama), což je Oheň, tak teprve poté se něj. způsobem vyjadřujete navenek. Co na srdci, to na jazyku. Podle toho, jak si Sebe Sama uvědomujete, tak se snažíte samozřejmě realizovat směrem ven. A samozřejmě vnější skutečnosti potom taky mají zase dopad na vaši duši (vaši mysl) a už se to začíná čím dál více ovlivňovat. Vše souvisí se vším.

Na začátku to bylo totiž tak, že každá tvůrčí Idea (či každá duchovní bytost, či každý anděl), když Bůh ho naplňoval Svými Ideami, tak každý anděl ve své duši měl svoji duši pořád neustále obrácenou k Bohu, takže vlastně ty myšlenkové obrazy, které vznikaly v takové mysli (duši), byly velice krásné. A jestliže ta duše je čistá, vysvětloval jsem vám, jak máme chápat čistotu duše: Čistá duše je ta, která neustále myslí jenom na Boha. Všechny myšlenky v čisté duši (v čisté mysli) mají ústřední bod a tím je Bůh. Čistá duše věnuje 100% času přemýšlení o Bohu. Nemyslete si, že myslet neustále 24 hod na Boha je nuda. To není žádná nuda. Tento Bůh je navýsost blažený stav a je to tvůrčí Element, kdy pořád jste činorodí, pořád máte potřebu něco podnikat atd. A jestliže tento anděl (čistá duše) ve své mysli nechává vzniknout (na základě toho, jak do ní vstupují Božské Ideje) krásným myšlenkovým obrazům, tak v takové duši vznikají krásné emoce (krásné pocity) a krásné pocity vám nikdy nemůžou zatemnit vědomí příbuznosti s Bohem (že jste Božské bytosti). A protože si neustále uvědomujete, že jste Božská bytost, která je v neustálém sepětí s Bohem Samotným, tak podle toho se začnete chovat i navenek. A chováte se pěkně a jste v krásném prostředí a vaše skutky jsou skutky Dobra, Lásky a Pravdy. To je hezké, akorát je zde problém. Takto fungovali zpočátku všichni andělé. A víte k čemu došlo? I když byl Bůh a i když vznikli andělé, tak všichni byli natolik čistí, že si neustále pořád uvědomovali skoro tu Jednotu. Bůh si tu Jednotu uvědomoval absolutně a ti andělé si to uvědomovali jen částečně, ale to vědomí Jednoty bylo pořád velice silné. A zde se dostáváme k zásadnímu momentu: Říkal jsem, že v Jednotě Láska

nemůže být prožívána. Takže andělé už byli důsledkem procesu externalizace rozčleňování, takže oni tu Jednotu už neměli absolutní, ale jen část této Jednoty, takže už jsme trošičku z této původní absolutní Jednoty vystoupili, takže už jsme udělali prostor pro sdílení Lásky, ale pořád ta Jednota byla silně uvědomována anděly (i Bohem). A to je problém, to se nám nelíbí, protože my jsme milovníci a potřebujeme tu Lásku zažívat na plné pecky, co nejvíce. A když Jednota znemožňuje prožívání Lásky, tak co umožňuje sdílení Lásky? Dualita, nebo stav rozdělení. Takže muselo k něčemu dojít. Bůh samozřejmě nikoho nenutí. A tady máte vlastně zodpovězenou otázku Lucifera, satana. Jeden z těch nejvyšších andělů učinil tu věc, že když do něho Bůh dával tvůrčí Ideje, tak Lucifer ve své duši tyto Ideje nezobrazoval přesně. Nějakou dobu to dělal, ale potom jeho mysl začala v sobě promýšlet jiné myšlenky, než které jsou od Boha. Ideje, které začaly vnikat do jeho mysli, on začal odívat jinými obrazy, jeho mysl začala o těchto Ideách uvažovat špatně. V mysli Lucifera začaly vznikat myšlenkové formy, které přesně neodpovídaly těm Ideám, které jsou z Boha. Ale protože ty myšlenkové formy a to už nebyly pěkné obrazy, tak důsledkem toho vznikaly jaké emoce? Nepříjemné emoce. A tím, že vznikaly nepříjemné emoce, tak emoce mají bezprostřední dopad na to, jak sebe sama prožíváte, čili on začal sebe prožívat už něj. nepravdivým způsobem, začala v něm oslabovat Jednota (či vědomí si Boha). V něm začalo vznikat něj. antiduchovno. Jeho vědomí se začalo měnit, přestal si uvědomovat svoji příbuznost s Bohem, přestal si uvědomovat svoji Božskost. Když člověk se začíná duchovně deformovat, tak samozřejmě dopadem je, že se začíná navenek projevovat nepatřičným způsobem. Už ne pravdivě a láskyplně. Tento duch začal vytvářet něj. vnější skutečnosti, které byly taky škaredé, už ne tak pěkné, jak to bylo zpočátku, což samozřejmě takové skutečnosti ještě více zesílí vaše uvažování (mysl), ta se začíná čím dál více špinit, čím dál více začínají vznikat nepěkné myšlenky, což zpětně ještě zesílí vaše negativní emoce, to znovu zesílí negativním způsobem vaše vědomí, kým jste atd. To proběhlo několikrát (hodně krát), až Lucifer sebe tak pokroutil ve svých myšlenkách, ve svých emocích a ve svém vědomí Sebe Sama, že se začal navenek projevovat takovým negativním způsobem a výsledkem je hmota tohoto vesmíru. **To, co tady vnímáte jako fyzický vesmír (hmotu), to je důsledkem procesu externalizace tohoto pokrouceného ducha – Lucifera (nyní satana).** Uvědomte si, Lucifer nebyl jenom tak obyčejný duch, on byl skoro stejně velký jako Bůh. To byl po Bohu druhý největší duch. Uvědomte si, že on byl skoro stejně tak mocný jako Bůh Sám. Tak ať vás nepřekvapí, že něj. anděl způsobil vznik veškeré hmoty, kterou vidíte ve fyzickém vesmíru. Ale protože on v tomto procesu, kdy ty Ideje vstupovaly do jeho mysli a on je nepromýšlel správně, protože začal myslet takové myšlenky, že on vlastně Boha nepotřebuje, že on je skoro stejně velký jako Bůh, tak Ho nepotřebuje a navíc si řekl: Proč bych já ještě nemohl být větší než Bůh Sám? Takže takhle začaly v něm vznikat falešné myšlenky, začala se špinit jeho duše, což mělo negativní dopad na jeho emoce a dokonce začal cítit nenávisť vůči Bohu, která ovlivňovala vědomí jeho samotného a podle toho se pak také choval navenek. Uvědomte si: Každý duch se musí realizovat směrem ven. Jestliže vidíte něj. vnější skutečnost, tak automaticky je v něm obsažen i ten duch, ze kterého vzešla tato skutečnost. Zamyslete se nad přirozeností vašeho těla. Kdo stvořil vaše tělo? Vaše tělo potřebuje neustále jenom krást, potřebuje brát, dostávat. Pořád musíte jít do sebe strkat, pít do sebe nalívat, tělo svojí povahou (protože to odpovídá duchu, který jej stvořil) vás nutí jenom brát (přijímat). Bůh jakožto Láska je princip dávání. Bůh nechce nic dostávat, On chce jenom dávat. A jaký princip obhajuje vaše tělo? Dávání nebo přijímání? Vaše tělo chce neustále jenom přijímat. Takže vidíte, že **vaše tělo je důsledkem někoho, kdo obhajuje princip nic nedávat, jen brát. A to je princip satana. To znamená, že veškerá hmota je důsledek externalizace ducha, který se jmenoval Lucifer (nyní satan).** Vy si můžete říct, vždyť já můžu vzít ruku a můžu někoho pohladit a dám mu něco příjemného. Ale uvědomte si, bavím se o vašem těle. Ta ruka sama nikoho nepohladí, pohladí někoho až tehdy, kdy ve vás vznikne ta myšlenka a ta emoce – někoho pohladit, někomu udělat dobře. To nedělá vaše tělo, vaše ruka. To děláte vy. Ale já se bavím o hmotě jako takové. Hmota vás nutí neustále jenom brát, protože je to důsledek principu Lucifera (nyní satana), který chce jenom brát a nic dávat. To je velice podstatný poznatek. Říkal jsem, že těch vnějších prostředí může být nekonečné množství a fyzická hmota, jak ji známe, to je velice specifický druh vnějšího prostředí. To vnější prostředí bylo vytvořeno duchem, který začal bojovat a myslel si, že Boha překoná. Když se dostanete po smrti do něj. duchovního světa, myslíte si, že tam nebude reálný svět jako tady? Tam taky budete mít tělo, ale to tělo nebude potřebovat jíst, nebude potřebovat pít, nebude potřebovat žádné kapky, léky, protože bude věčně zdravé. Tělo nebude stárnout, bude věčně mladé, to tělo vás vůbec nebude v ničem omezovat, protože opravdové tělo vás neomezuje a nenutí vás k tomu, abyste jenom brali. Toto tělo bude vynikající nástroj k Lásce, abyste mohli čím dál dokonaleji a čím dál hmatatelněji projevovat svoji Lásku. Hmota tohoto těla je nepřirozená. Ale o tom to je. Právě proto, když Lucifer (a nikdo ho k tomu nenutil, on se k tomu propůjčil sám) tohle vyvolal (tento fyzický vesmír), tak Bohu se to hodilo velmi do krámu. Protože tehdy, když vznikla tato hmota, všimnete si: Když dostanete toto tělo, tak začnete blbě myslet, začnete blbě prožívat emoce a úplně ztratíte vědomí Sebe Sama. To je důsledek toho, že tuto hmotu máte na sobě. Tato hmota je důsledkem něj. falešného a neduchovního principu a fungování, které udělal Lucifer, takže je zákonité, že když toto tělo dostanete na sebe (když přijdete na tento svět), tak jste blbí jak necky. A stojí vás hodně námahy a hodně úsilí, abyste se trošičku dostali do Světa. Ale hlavně je důležitá jedna věc: **Žádná jiná hmota jako hmota speciálně této naší planety vám nedává takovou separaci (pocit oddělenosti) jako je tělo, které máte nyní na sobě. Hmota tohoto těla je svou podstatou totálně antiduchovní. Jinými slovy: Tím, že je něco antiduchovní nebo antibožské (a říkal jsem,**

že Bůh je Láska, Bůh je Jednota) a jestliže je něco antibožské, tak v ten moment zaniká pocit Jednoty. To znamená, že vy, když jste dostali toto tělo, tak jste naprosto ztratili vědomí Jednoty. Nejenom jednoty s Bohem, ale také jednoty se svými spolublížními. Na myšlenkové, emoční i na fyzické rovině jste se úplně odtrhli od Boha i od svých spolublížních. A o to právě šlo. Protože jestliže jsme ve stavu maximální separace, čili v maximálním stavu neJednoty, tak jsme současně kupodivu vytvořili stav, kdy může dojít k maximální Lásce. Když jste sami, tak nemůžete s nikým sdílet Lásku, právě proto musel Bůh z té Svě Jednoty vystoupit a musel začít vyzařovat směrem ven, aby vznikly další bytosti, s kterými Lásku může sdílet, ale přesto ti počáteční andělé byli tak pozitivní, že vědomí Jednoty bylo ještě stále hodně přítomno, takže ta Láska ještě neměla takový prostor. Přiblížím to ještě jinak: Když se chcete s někým milovat, myslíte si, že budete úplně 100% milovat sluhu či služku? Představte si: Budete mít (když budu hovořit k ženám) za muže manžela a vy mu řeknete: Běž nakoupit, manžel bude utíkat hned nakoupit, vyluxuj, on vyluxuje, vyper, vypere a všechno, co mu řeknete, on splní. Myslíte si, že s takovým člověkem - robotem můžete mít silný vztah lásky? A přesně o tom byli andělé. To byli sluhové Boží. Co chtěl Bůh, tak andělé to vykonali, protože oni si moc dobře uvědomovali Boha, nikdy neztratili vědomí přítomnosti Boha, uvědomovali si Jeho absolutní Moc, Jeho absolutní Lásku, absolutní Moudrost, takže co chtěl Bůh, tak to ti andělé udělali, protože věděli, že to je moudré a láskyplné. Andělé nedělali vůbec nic jiného, než to, co chtěl Bůh. Takže to byli jenom takoví služebníci. Ale Bůh chce prožívat nejenom Lásku ke svému sluhovi, Bůh chce prožívat tu nejsilnější Lásku. A ta nejsilnější Láska je: Kdo Mne nemiluje jako nevěsta svého ženicha, tak k tomu Já nepřijdu. Čili vy k Bohu musíte mít ne lásku jakože to je něj. autorita, ne lásku, že to je někdo Moudrý, laskavý, že si uvědomíte Jeho úžasné schopnosti, takovou lásku ne. Vy Ho musíte milovat mileneckou láskou. To musí být váš miláček, milenec. Kdo Mne nemiluje jako nevěsta svého ženicha, k tomu Já nepřijdu. To znamená, že je to zase ten paradox. Samozřejmě, komu by se to nelíbilo, když má úplně hodné děti, že? Je to příjemné, ale současně ten Bůh tam neměl ten prostor pro tu nejvyšší Lásku, protože oni Ho ve všem poslechli, čili to nebyli žádní rovnocenní partneři pro Něho. To byli sluhové. Dělali to svobodně, ale protože si uvědomovali, že mají vedle sebe tak mimořádnou Bytost, oni věděli, že si mohou dělat co chtějí, ale když si uvědomili, že Někdo po nich něco chce a ten Někdo je tak mimořádný, tak je ani nenapadne to udělat jinak. O to jde. Takže Bůh vlastně čekal (proto jsem vám říkal, že k té hmotě vůbec nemuselo dojít), andělé žili v normálním reálném světě, který byl reálný jako tento, ale bylo to vnější prostředí duchovní podstaty, oni měli těla, měli oblečení, měli tam rostliny, reálný svět jako zde, ale nebylo to z fyzické hmoty, bylo to z duchovní hmoty. Ale to vědomí Boha bylo tak silné, že i když ti andělé a oni musí mít svobodnou vůli (protože Bůh je nejvyšší Svoboda a co Bůh ze Sebe vytvoří, tak musí mít tytéž atributy, jaké má On Sám včetně té svobody), tak oni v podstatě tu svoji svobodu ani nepoužili, protože když Bůh je o něco požádal, tak to bez reptání udělali, protože si uvědomovali, Kdo je o to žádá. Takže najednou byl žádoucí stav, aby se našel něj. duch, který se vzepře Bohu, který začne uvažovat, cítit a konat antiduchovně (nebožsky), berte to jednoduše: Bůh chce jenom dávat, Lucifer začal razit myšlenku: Ne, budu jenom brát. Takže konečným důsledkem je skutečnost, kterou nazýváme fyzický svět (hmota) a aby člověk mohl fungovat v tomto fyzickém prostředí, tak musel dostat i fyzické tělo. A tím, že jsme na sebe vzali to nejvíc antiduchovní tělo, tak jsme naprosto ztratili poznání, kdo jsme, odkud pocházíme a kdo je náš Tvůrce. UVědomte si tu situaci, kdy vy jste skoro Bohové a přijdete na tento svět, někdo vám musí utírat zadek, měnit plenky, vy jste totálně neschopní, v těch prvních počátcích pozemské existence jste na tom hůř, než zvířata. I to zvíře, když se narodí, tak už od prvního dne se dokáže postarat o svůj život. Lidské mládě je vydáno totálně na pospas všem vlivům. A kdyby se o něho někdo nestaral, tak možná nevydrží ani den. To je podstata této hmoty, že vás činí absolutně neschopnými, protože je to produkt antiduchovních snah, ale současně tady je jedna fantastická věc: **Začínáte od nuly. Vy nevíte, že něj. Bůh je, nevíte ani, kdo jste vy, odkud jste přišli, jaký je účel vašich životů. Ale jednou, když zde žijete, tak vás to možná napadne: Proč tady jsem? Kdo to stvořil všechno? A nastartuje se ve vás proces – hledání Pravdy, hledání Boha. A jak Ho tak začnete hledat, tak Ho jednou třeba naleznete. Naleznete Boha a znovu si uvědomíte, že jste anděl Světla, ale už to bude trošičku jiné: Vy se k tomu Bohu vrátíte a už nebudete sluha. Vy už budete, co se týče Boha – jeho rovnocenný partner. Víte proč? Protože jste se k tomu dopracovali sami. Kdo dal andělům to poznání Boha? Oni? Ne. Oni vznikli a hned to měli. To nebyla totiž vůbec jejich zásluha. Kdo naučil včelu vyrábět med? Ona vznikla a hned to v sobě měla. To znamená, že jestliže něco máte, ale že vám to někdo dal věnem, to není vůbec vaše zásluha, to je zásluha toho, kdo vás takto obdařil. Jak se říká: Do hrobu si vezmete jenom to, co rozdáte. Takže právě proto tito andělé, dneska kdybyste viděli něj. anděla či archanděla, tak padnete na zadek nad jeho nádherou, nad jeho moudrostí, nad jeho schopností tvořit světy, vesmíry, ale přesto jsme více než on. Protože on to všechno dostal od Boha a měl to odjakživa k dispozici, kdežto my (duše, které přicházejí na tuto planetu) v první den své existence nemáme vůbec nic, jsme totálně neschopní. Všechno, co si v průběhu života zde osvojujete, je vaše vlastní dílo. To si musíte osvojit vy sami, svým úsilím, to je už potom vaše a jestliže se jednou dopracujete (a všichni se jednou dopracujete) k poznání Boha, tak to nebude zásluha Boha, bude to vaše zásluha.**

Bůh stvořil člověka. Ale člověk má schopnost stvořit Boha. Bůh stvořil člověka, ale člověk je na tom svým způsobem ještě lépe, protože on dokáže stvořit Boha. Protože když vy žijete nějakou dobu, stovky, milióny

let a Boha neznáte, ale začnete Ho hledat, tak jednou Ho naleznete, ale bude to na základě vašeho úsilí, na základě vašeho hledání a proto ten Bůh je váš majetek, vy jste to udělali. Proto duše, či bytost, která zná Boha, ale zná Ho proto, protože takhle vznikla a stvořil ji takto Bůh, nemá v očích Boha takovou hodnotu, jako bytost, která Boha ztratila a našla Ho sama svým úsilím. V bibli je napsáno, Ježíš na to použil velice krásný příběh (je to krásný obraz), který asi všichni znáte – o ztraceném synu. Byl otec a měl dva syny. Mladší syn říká: Otče, dej mi můj podíl, já chci jít do světa. Otec ho vyplatil, dal mu jeho podíl a on odešel do světa. Ve světě tento majetek velice rychle promrhal, přišel o něj, takže nakonec dopadl tak, že s dobyt看em pil na cestě vodu z kaluží. Po takovém živoření si najednou vzpomněl, jak bylo dobře v domě jeho otce a rozhodl se vrátit domů. A jak se blížil ke svému domovu, otec ho viděl, jak přichází z dálky domů, tak hned svolal své služebníky a rozkázal jim, ať rychle zabijí ty nejužší voly a vystrojí hostinu na počest návratu jeho syna. Ten starší syn, který právě v té době byl na pastvě a vracel se domů a viděl, co se děje, že jeho bratr se vrací ze světa a otec mu vystrojuje hostinu, tak strašně zesmutněl a říká: Otče, já jsem vždy byl s tebou a nikdy jsi mi takovou hostinu nevystrojoval. A otec se podíval na toho staršího syna a říká: Synu, ty jsi byl vždycky se mnou a co jsem měl já, bylo i tvé. Ale tento můj mladší syn zemřel a znovu ožil. A to je přesně o tom, ten otec – to je Bůh. Ten starší syn, který nikdy od svého otce neodešel a vždycky měl k dispozici to samé, co měl Bůh, to jsou ti andělé, kteří vždycky byli u Boha. Mladší syn, který šel do světa, to je ten duch, který se inkarnoval do tohoto hmotného světa, čili veškerý majetek (podíl, který vám dal váš otec – Bůh – Svoji Lásku, Moudrost), všechny schopnosti, které okamžitě promrháte už jenom tím, že vstoupíte do tohoto těla (jako malé děti jste úplně neschopní), čili veškerý podíl otce – Boha máte pryč, takže nakonec musíte žít obrazně řečeno jako něj. dobytek, protože většina lidí se od zvířat moc neliší, to si musíme přiznat. Ale potom, když se jednou rozhodnete vrátit domů (k Bohu), tak když se tam budete vracet, tak takovou bude mít On radost z vás. Jinými slovy: V nebi je daleko větší radost nad jedním hříšníkem, který začal činit pokání, než nad 99 spravedlivými, kteří to pokání nikdy neměli zapotřebí. To je stejný proces. Protože v podstatě tím, že jsme se octli v podmínkách tohoto fyzického světa a protože nikde to není tak negativní jako na této planetě, tak vlastně když začneme hledat Boha, tak to, co si přisvojíme, to je naše zásluha a to se počítá. Potom už s Bohem budeme mít vztah, ne že Tys mi dal Své Poznání, ale já jsem to Poznání o Tobě vyzískal svým vlastním úsilím, proto jsem stejně tak cenný jako Ty. Takže bude vztah mezi člověkem a Bohem milenecký, bratrský, kamarádský, nebude to z pozice autority. Z toho titulu Bůh si duše, které se inkarnují na tuto planetu Zemi, nejvíc považuje. To jsou Jeho největší miláčky. Samozřejmě (a to je opět paradox), Bůh miluje každého, ale duše, které se inkarnují na tento svět, na tuto planetu Zemi, to jsou Jeho vyvolenci. **A je právě proto velice smutné, když člověk ví, že ta možnost inkarnovat se na tuto planetu znamená – stát se Božím miláčkem a že mnoho lidí vlastně tuto šanci promrhává tím, že se nesnaží Boha poznat.**

Je důležité, když jste zde na zemi, abyste tento proces – hledání Pravdy – nastartovali. Mnoho lidí to samozřejmě nastartuje, ale nedokončí to, odcházejí z tohoto světa s určitým stupněm nePoznání (nePochopení) a pokračuje v dalším životě, v dalších světech. Jednou Boha dosáhnete všichni, ale zde je podstatná jedna věc: jak jsem již říkal, hmota tohoto těla je nejvíc antiduchovní hmotou v celém vesmíru. **Jestliže nějaká duše má na sobě toto tělo z této fyzické hmoty, tak máte na sobě fantasticky účinný duchovní blok. A to je právě současně velká výzva! Jestliže se najde člověk, který ještě v podmínkách, kdy má na sobě toto fyzické tělo, které ho duchovně tlumí, jestli se najde člověk, který je schopen v sobě probudit vědomí Boha, to je naprosto heroický duchovní výkon, který se oceňuje v celém stvoření.**

Nic nemá tak velkou duchovní hodnotu, jako dosáhnout realizaci Boha v těle člověka této planety.

Tam (v duch. světě) už je to snazší třeba, ale zde je to nejvíc antiduchovní prostředí, které ve vesmíru existuje a právě proto, když máte na sobě toto tělo a zrealizujete Boha, vy se stáváte duchovním obrem.

Říkal jsem, že i ten Duch, Který je v tom Centru, tuto cestu podstoupil taky. A proč si myslíte, že Ježíš Kristus (nebo Bůh, Který v Něm žil) přišel na tuto planetu? To je přesně o tom: Bůh musel sestoupit na tu planetu, jejíž hmota je nejvíce antiduchovní a nejvíc nepřátelská vůči Němu a to je zde.

Ještě cirká před 2000 lety tento nejvyšší tvůrčí Duch byl neosobní a neměl ještě duch. tělo. Bylo to jenom Světlo. Tento nejvyšší Duch počkal, až duch zla – satan stvoří to nejvíce antiduchovní tělo, což je tělo lidí této planety. Fyzické tělo lidí této planety je nejvíce antiduchovní tělo v celém vesmíru. Takže tento nejvyšší Duch počkal na tento okamžik, až toto nejvíc antiduchovní tělo vzniklo, protože toto fyzické tělo nejvíce potlačuje Pravdu, je nejvíce sobecké a způsobuje největší izolaci. Když jste v těle, jste úplně odříznuti od okolí a ostatních lidí. Ale tím, že máme na sobě toto hrubohmotné tělo, jsme od sebe úplně odříznuti, jsme v maximální separaci vzájemně od sebe, ale tato separace způsobuje, že se stáváme maximálně osobním. Naše osobnost je strašně velká. Nikdo není tak osobní jako lidé této planety. V této své odloučenosti a v této vzájemné separaci se stáváme nejvíce osobními (jsme největší soukromníci). Když žili indiáni, tak oni žili v takovém krásném přirozeném způsobu života a když tam vnikli běloši (barbaři), všechno vystříleli, zničili, ale ti indiáni – oni žili kmenovým vědomím. Indiáni nechápali, že sice oni žijí přirozený způsob života a když přišli běloši, kteří je začali likvidovat, tak oni nechápali, že když oni tak uctívají Boha, tak jak vůbec On mohl dovolit, že takový

barbaři je tam začali ničit? A to je to vysvětlení. Běloši jsou osobní a indiáni nebyli tak moc osobní, protože indiáni, i když žili jakoby harmonickým způsobem života a v souzvuku s okolní přírodou, ale oni měli kmenové vědomí. Oni nebyli takoví soukromníci, takoví egoisti svým způsobem, nebyli tak osobní jako my a právě proto **Bůh má v první řadě na zřeteli, aby se vyvinula co největší osobnost, protože potom tato osobnost, když se spojí s Bohem, tak ten Bůh se stane osobním a když Bůh ze Sebe (z neosobního Boha) udělá osobního Boha, tak se s Ním více můžete milovat. Protože nebudete milovat princip Mužství, ale budete milovat konkrétního Muže, tam je větší prostor pro Lásku. Právě proto toto neosobní Božství chtělo udělat ze Sebe osobního Boha.**

Tento prapůvodní neosobní Duch touží po tom, aby se stal osobním. Tím, že Kristus (tento nejvyšší tvůrčí Duch) počkal, až ve vesmíru vznikne toto nejvíce antiduchovní tělo, které způsobuje největší separaci a tím se vytvořily podmínky, aby vznikla co největší osobnost, tak teprve tehdy se tento nejvyšší tvůrčí Duch inkaroval na tuto planetu, vzal na Sebe tělo této planety a co se stalo? (Viz 2. seminář)

Ten nejvyšší tvůrčí Duch musel sestoupit zde, protože zde je nejvíce antiduchovní tělo, které způsobuje největší separaci a tím pádem největší osobnost a tím pádem jsou zde položeny základy k tomu, aby byla čím dál silnější Láska.

Pozn. V příštím semináři bychom si už začali koncipovat dvanáct znamení.
